

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 704 Lynch St., S. W., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. V, No. 15

MAY 1, 1929

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

NIET ZIEN, NOCHTANS GELOOVEN

Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas! zoo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.

—Joh. 20:29.

Wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen.

En wij zijn zalig juist omdat wij niet aanmerken de dingen, die gezien worden, maar de dingen, die niet gezien worden.

Immers de dingen, die thans door ons aardse oog kunnen worden gezien, en door ons aardse oor kunnen worden gehoord, zijn alle tijdelijk. Met de eeuwige en hemelsche dingen stellen onze aardse zintuigen ons niet in contact. Maar de dingen, die we thans nog niet kunnen aanschouwen met onze oogen en hooren met onze ooren of ook tasten met onze handen, zijn eeuwig.

Het ligt er dus niet aan, dat deze eeuwige en thans voor ons oog verborgen dingen geen aanschouwelijke werkelijkheden zijn. Ook is het niet alzoo, dat we niet eenmaal volmaaktelijk de dingen zullen aanschouwen, die we thans door het geloof omhelzen en in hope bezitten. Neen, maar wij dragen thans nog het beeld des aardse; en zoolang we nog in het aardse huis dezès tabernakels verkeerden, aanschouwen we ten slotte slechts aardse dingen. Wie daarom dan ook dwase-lijk niet anders wil aanvaarden als de werkelijkheid, dan hetgeen hij met zijn tegenwoordig oog kan aanschouwen en met zijn aardse zintuigen kan ervaren, maakt nimmer de zaligheid der eeuwige dingen.

Zoo is het ook met den opgestanen Heiland. Omdat gij mij gezien hebt, Thomas! hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben. Het is de zaligheid, die ook Thomas eens zou smaken, als de Heiland eens zou zijn verhoogd en door Zijn Geest zijn wedergekeerd, om niet meer met hen om te gaan in de gelijkheid des zondigen

vleesches, maar om, als de verhoogde Heiland in hunne harten te wonen. Dan zou ook Thomas Hem niet meer zien en toch gemeenschap met Hem hebben, Hem door het geloof, dat geen behoefte heeft, om met het aardse oog Hem te aanschouwen, kennen en in die kennis der geestelijke gemeenschap eene zaligheid smaken, die hij ook thans niet kende, nu hij in aanbidding neerzonk voor den opgestanen Christus, zooals Hij Zich aan het aardse oog van Thomas vertoont. Het is ook de zaligheid van de gemeente van den nieuwen dag. Want immers, zij heeft Hem niet gezien en nochtans heeft ze Hem lief; en in Hem, hoewel Hem niet ziende, maar geloovende, verheugt zich zich met eene onuitsprekelijke en heerlijke vreugde.

En zij verkrijgt alzoo het einde haars geloofs, de zaligheid der ziel.

Neen, niet het gelooven der dingen, die wij zien met ons tegenwoordig oog, maar het zich door het geloof vastklemmen aan den ongeziene Heiland en ingaan in de wereld der ongeziene dingen, dat is zaligheid!

Zaligheid thans, zoolang ons het oog ontbreekt om de ongeziene dingen, die straks zullen worden geopenbaard, ook te aanschouwen.

En grooter zaligheid straks, als het wandelen door het geloof, dat niet ziet, zal worden verwisseld met eeuwig volmaakte visie.

Verrukkelijke vreugde!

Thomas, gij hebt mij gezien!

Daarom hebt gij thans geloofd!

Uw geloof, waarin gij u thans verblijdt, werd veroorzaakt door, kwam in uwe ziel, overmeesterde uw hart in den weg van het zien met uw aardse oog.

Zoo was de geschiedenis.

Het was nu de achtste dag na de opstanding des Heilands. Juist een week tevoren had de Heere Zich ook vertoond voor het oog der verbaasde jongeren. Ook toen waren ze vergaderd geweest, maar Thomas was toen niet in hun midden. Och, neen, het was niet, omdat Thomas zich de dingen, die geschied waren niet aantrok, of omdat hij zich gemakkelijk kon schikken in het onvermijdelijke, dat hij zich had afgescheiden van de jongeren. Zeker was het niet, omdat hij den

Heiland minder liefhad dan de overige der jongeren, die op den dag der opstanding samenkwamen, om de dingen te overwegen, die ze hadden gehoord. Zelfs gaat het niet aan, om uit de hoogte van hem te spreken als de "ongeloovige Thomas," zooals maar al te dikwijls, zonder veel nadenken, geschied. 't Is waar, Thomas geloofde niet het getuigenis der overige apostelen, met nadruk had hij geëischt, dat hij den Heiland zou moeten zien en tasten, eer hij geloof zou willen hechten aan hun verhaal der opstanding

Maar onderscheidde Thomas zich hier wel van de overige der jongeren? Had de boodschap der vrouwen, die vroeg in den morgen naar het graf gegaan waren, om terug te keeren met de tijding, dat het graf ledig was en dat ze ook een gezicht van engelen hadden gezien, die haar verkondigd hadden, dat de Heer wel waarlijk was opgestaan, hun niet in de ooren geklonken als ijdel geklap? Hadden niet twee van hen, die eerst nog op dien eersten dag der week in Jeruzalem gebleven waren en die ook vernomen hadden, wat de vrouwen hadden gebodschapt, op den weg naar Emmaus in twijfelmoedigheid met elkander de dingen besproken, zonder geloof te slaan aan hetgeen ze aangaande de opstanding des Heilands hadden gehoord? O, ja, toen Simon den Heiland had gezien en de boodschap van Zijn opstanding had overgebracht, hadden ze in verwoering uitgeroepen: De Heer is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien! Maar hadden ze dan niet nog weer getwijfeld, toen de Heiland in hun midden was verschenen, en had Hij niet voor hunne oogen moeten eten, om hen te overtuigen, dat Hij wel waarlijk voor hen stond? O, 't is waar, ze zochten den eenzamen discipel, die dien avond niet met hen vergaderd geweest was, op en verhaalden hem als uit éénen mond, dat de Heere was opgestaan en dat ze Hem hadden aanschouwd met hunne oogen, en Thomas had niet geloofd. Maar vergeet het niet, toen hadden de overige der discipelen den Heiland reeds gezien. Zij geloofden ook, nadat ze gezien hadden!

Dat kon ook wel niet anders. De Heilige Geest, door Wien de opgestane Heiland straks zou wonen in hunne harten, was nog niet, overmits Jezus nog niet was verheerlijkt.

Het mocht ook niet anders. Want ook het feit der opstanding moest straks worden ingedragen door de apostelen in de wereld. De discipelen moesten ook ooggetuige zijn van de opstanding des Heeren.

Daar lag niets vreemds in.

Neen, maar Thomas had de zeer verkeerde stelling uitgesproken, dat hij niet zou *willen* gelooven, eer hij had gezien. Hij had bij zichzelf besloten, dat het wel waarlijk uit was met de zaak des Heilands. De noodzakelijkheid van Jezus' dood had hij niet kunnen verstaan. Het wilde hem niet aan, dat Jezus moest sterven. En toen de Heiland het te kennen gegeven had, dat Hij van plan was om naar Jeruzalem te gaan, waar de vijanden alles in het werk stelden om Hem te doden, had Thomas, zoozeer verknocht aan den Meester, maar ook zoo vast besloten, dat de dood des Heeren het

einde Zijner zaak moest wezen, uitgeroepen: Laat ons met Hem gaan, opdat wij met Hem sterven!

En nu was het geschied!

Datgene, waarvoor Thomas had gevreesd, waarvoor hij immers had gewaarschuwd, was werkelijkheid geworden. De Heiland was in de macht der vijanden gevallen en dezen hadden over Hem getriumfeerd! De zaak was verloren. En met diepe smart in de ziel en bange wanhoop in het harte, scheidde Thomas zich af van de overige discipelen. Waartoe zou het thans nog kunnen dienen, om als discipelen samen te blijven. Hij, Wiens naam en zaak hen had verbonden aan elkander, was niet meer, was gestorven aan het vreeselijke vloekhout en in het rotsgraf bijgezet.

Het wat het einde geweest van Hem op Wien zij gehoopt hadden.

Dat stond bij Thomas vast. En daarom kwam het hooge woord er uit: Ik wil niet gelooven; ik zal uw woord geenszins aannemen, tenzij dan dat ik Hem zie en tast met mijne handen!

Thomas verstond niet, wat hij zeide. De Heiland had voldaan aan den eisch van Thomas. En Thomas had uitgeroepen: Mijn Heer en mijn God!

Maar dit neemt niet weg, dat hij de dwaasheid van zijn houding moet verstaan. De hoogste zaligheid lag immers niet in het gelooven van hetgeen hij zien kon.

Daarom deze herinnering aan zijn eigen houding en dwaze stelling:

Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, hebt gij geloofd!

Hoogere zaligheid ligt echter langs een anderen weg.

Wie niet ziet en gelooft, is zalig!

Niet zien, maar toch gelooven!

Wat de discipelen niet konden, toen de vrouwen hun kond deden, dat de Heer was opgestaan; wat Thomas weigerde, toen de discipelen hem kwamen boodschappen, dat ze den Meester hadden gezien, dat zouden duizenden bij duizenden wel doen: gelooven hetgeen ze niet zagen!

Immers de apostelen zouden straks de wereld in-trekken met dezelfde blijde tijding, waarmede ze aan den avond van den dag der opstanding elkander hadden ontmoet: de Heer is waarlijk opgestaan! En op hun getuigenis zouden millioenen gelooven en zalig worden.

Neen, nog meer.

Het woord, dat ze straks, door den Heiligen Geest bewogen en verlicht, de wereld zouden indragen, zou, lang nadat zij waren heengegaan, nog in alle oorden weerklinken. En velen, die nimmer, niet alleen den Heiland, maar ook de boodschappers en ooggetuigen van Zijne opstanding hebben gezien of gehoord, zullen ook gelooven, als hun woord in de Schrift geboekstaafd en door de Kerk van Christus verbreid zal worden als een levend getuigenis. En ze zullen zich in de opstanding van Christus verheugen met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde.

En dat geloof zou grooter blijdschap met zich brengen, zou rijker en dieper zaligheid in het hart werken, dan Thomas smaakte, toen hij den verrezen Meester voor zich zag.

Grooter zaligheid, reeds omdat het een diepere en geestelijker oorzaak had. De discipelen wilden zien. Thomas meende geenszins te zullen gelooven, tenzij dan dat hij eerst zou voelen en tasten. Door het aard-sche oog werd hij overtuigd van het feit van Jezus' opstanding. Maar dit andere geloof, dat geen behoefte heeft aan het zien van den opgestanen Heer, om overtuigd te worden van Zijn verrijzenis, heeft een veel diepere oorzaak. Dit geloof, dat het getuigenis des Geestes aanneemt, door de apostelen gegeven, in de Schrift neergelegd, wordt in het harte gewerkt door de inwoning van dien opgestanen Christus zelf. De Heiland zou opvaren tot Zijnen Vader en onzen Vader en verheerlijkt worden als het Hoofd Zijner gemeente. Dan zou Hij Zelf de belofte des Heiligen Geestes ontvangen en dien Geest uitstorten in Zijne gemeente, in dien Geest gaan inwonen in Zijn lichaam, in de harten der Zijnen het leven Zijner opstanding werken. En zoo zou, door het inwonen van den Heiland Zelf in de harten der Zijnen, Zijn volk gelooven, ofschoon zij niet gezien hadden

Thomas zag, omdat hij gezien had.

Zalig echter zouden zij zijn, die geloofden, niet omdat zij gezien hadden, maar in weerwil van het feit, dat zij niet gezien hadden, omdat de verrezene Heiland zelf in hunne harten woont en zij zich mogen verblijden in Zijne zalige gemeenschap.

Zalig ook, omdat eerst het oog des geloofs den opgestanen Heiland in al Zijn rijkdom kan kennen en omhelzen.

Dat kon het lichamelijke oog van Thomas niet.

Hij zag en geloofde het feit der opstanding. De Heere verscheen aan hem, stond voor hem, in het lichaam Zijner opstanding, plotseling, terwijl de jongeren vergaderd waren en de deuren gesloten waren. Hoe Hij daar in hun midden gekomen was, verstond Thomas niet, verklaart ook de Apostel Johannes ons niet, blijft een mysterie, zoolang we zelf het lichaam der opstanding niet kennen. Maar de Heiland stond daar, verheerlijkt, onverderfelijk, in heerlijkheid en kracht, met het geestelijk lichaam der heerlijkheid; en toch ook met dezelfde handen en voeten, zooals de teekenen van de kruisnagelen bewezen, als waarmede Hij aan het vloekhout was gehecht geweest. Het was dezelfde Heiland, en toch ook de verheerlijkte Christus, maar ook zoo moest de Heiland zich toch aan den discipel vertoon, zichtbaar maken, zou Thomas Hem aanschouwen. Hij zag Hem en het was genoeg. En in aanbidding zinkt Thomas voor Hem neer en noemt Hem zijn Heer en zijn God. De Heere was wel waarlijk opgestaan. Dat zag Thomas en hij geloofde

En toch was er veel in dien verrezen Heer, dat Thomas op dat oogenblik niet zag, dat ook met het aard-sche oog niet waar te nemen was, dat Thomas nimmer zou zien, indien hij er bij bleef, dat hij geens-

zins zou gelooven, behalve wat hij zou kunnen zien.

Zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben!

Door het geloof, dat niet ziet, zien zij in dien opgestanen Heiland den God hunner volkomene zaligheid. Hij is hunne rechtvaardigmaking, en in Hem bezitten ze de zaligheid van de volkomene verzoening van al hunne zonden en de aanneming tot kinderen, de zaligheid van de groote liefde, die hun de Vader gegeven heeft, namelijk, dat zij kinderen Gods genaamd zouden worden. Door dat geloof verstaan zij, dat Hij voor hen gestorven en opgestaan is, dat Hij Zijn bloed stortte aan het vloekhout en Zijn leven liet op Golgotha, omdat Hij hunne zonden droeg en voor hen tot zonde werd gemaakt, dat Hij werd opgewekt door den Vader om hunne rechtvaardigmaking, volkomen voldaan hebbende voor al hunne ongerechtigheden. Door dat geloof ervaren zij in hunne harten, dat Hij door de kracht Zijner opstanding ook hen heeft opgewekt uit den dood, waarin ze van nature lagen verzonken, en dat zij niet meer zichzelf leven, maar Dien, die voor hen gestorven en opgewekt is. Met Hem gestorven, met Hem begraven, met Hem opgewekt tot een nieuw leven, — zoo staat het voor de ervaring van hun geloof. En door datzelfde geloof verstaan ze ook, dat Zijne opstanding het beginsel en de eersteling is van hunne eigene zalige opstanding in den dag, waarin Hij, wederkomende, de heerlijkheid Zijner opstanding ten volle zal openbaren en zij naar lichaam en ziel in Zijne zalige opstanding zullen deelen.

Zij zijn in hope zalig geworden, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden. En daarom hebben ze Hem ook lief, ofschoon ze Hem nu niet zien. Daarom verheugen ze zich ook met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde in Hem, Dien ze niet zien, maar in Wien ze door genade mogen gelooven

Dat alles zag het aard-sche oog van Thomas op dat oogenblik niet.

De aanblik van den opgestanen Heiland kon wel zijn ziel overstelpen, zoodat hij Hem aanbad als zijn Heer en God, maar het lichamelijke oog zag al de heerlijkheid der opstanding niet.

Maar zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben. Want het geloof, dat niet gezien heeft, ziet veel meer, dan het geloof, dat zich wil vastklemmen aan de zienlijke dingen.

Het ziet, zij het dan ook niet met het oog des lichaams, in den opgestanen Heiland den rijkdom der volkomene, eeuwige zaligheid.

En het verheugt zich met onuitsprekelijk groote blijdschap.

En in de hope, dat straks het niet-zien zal worden verwisseld met het volmaakte aanschouwen, zingt het:

Maar, 't blij vooruitzicht, dat mij streelt,

Ik zal ontwaakt uw lof ontvouwen,

U in gerechtigheid aanschouwen,

Verzadigd met Uw goddelijk beeld.

H. H.

TOT ALLE MENSCHEN DOORGEGAAN

De dood en de verdorvenheid van den eersten mensch, Adam, zijn tot alle menschen doorgegaan. Zoo leert niet alleen Gods Woord, maar zoo leeren ook eigen ervaring en het getuigenis der historie. Want het is wel metterdaad zooals de Heilige Schrift het getuigt, er is niemand, die goed doet, er is er ook niet tot één toe. Het oppervlakkig Pelagianisme staat dan ook lijnrecht tegenover het Woord Gods, maar niet minder tegenover het getuigenis van het geschiedblad en van eigen persoonlijke ervaring. Het wil immers vasthouden, dat de mensch niet in verstand en wil verdorven is, dat hij vooral niet onder die macht des verderfs en des doods ter wereld komt, ofschoon mag worden toegestemd, dat door de daad der zonde de zedelijke natuur des menschen wel eenigszins werd verzwakt. De mensch is wezenlijk goed gebleven, kan ook nog, evenals Adam in den staat der rechtheid kiezen voor het goede, zoowel als voor het kwade, en, met behulp van eenige helpende genade, die hij kan ontvangen, indien hij zich zijnerzijds slechts gewillig betoont, zijne eigene zaligheid nog wel uitwerken. Tegen de Heilige Schrift strijdt zulk eene voorstelling, daar zij leert, dat alle menschen zondig en onbekwaam zijn tot eenig goed. Er is niemand rechtvaardig, ook niet één; er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden, er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot één toe. Want het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. Die in het vleesch zijn kunnen Gode niet behagen, Rom. 3:10-12; 8:7, 8. Want ook wij hebben eertijds gewandeld in de zonden en misdaden, waarin wij dood lagen, naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. En toen wij onder hen verkeerden, in de begeerlijkheden onzes vleesches, deden wij den wil des vleesches en der gedachten. Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen, Ef. 2:1-3. Toen waren wij onwijs, ongehoorzaam, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde en elkander hatende, Titus 3:3. Maar niet minder getuigt heel de historie van ons geslacht tegen de voorstelling van het Pelagianisme. Weliswaar wordt die historie door den zondigen mensch zelf beschreven, is er in die beschrijving altijd een merkbaar streven om zichzelf te rechtvaardigen en te verhoogen. De geschiedbeschrijving is nimmer objectief, en is daarom zeker niet zonder critiek te aanvaarden. Maar ook zoo is toch dat geschiedblad der menschen één groot register van zonde en boosheid, en wordt het woord der Heilige Schrift er tegen wil en dank door gestaafd, als het ons van den mensch leert, dat slangenvenijn onder zijn tong is en dat zijne voeten snel zijn om bloed te vergieten. Het Pelagianisme past ook op de geschiedenis niet. En zoomin als het in overeenstemming is

met het woord Gods en met het getuigenis der historie, zoomin vindt het bijval in het getuigenis van eigen conscientie en ervaring. Niemand, die zijn hand heeft gestoken in eigen boezem, zal het durven staande houden, dat hij zonder zonde is.

Dit algemeene nu van de zonde en de verdorvenheid van onze natuur en onzen wandel verklaart de Heilige Schrift daaruit, dat in Adam ons geslacht gezondigd heeft en onder de macht der verdorvenheid gekomen is. Dat ten slotte alle menschen wel zondigen, kan ook het Pelagianisme niet ontkennen, doch het poogt dit verschijnsel te verklaren uit de neiging van den mensch om na te doen, te imiteeren. De natuur des menschen is door de zonde eenigszins verzwakt. Daarbij komt, dat hij geboren wordt en opgroeit in eene wereld, waarin hem de zonde omringt, zoodat overal het slechte voorbeeld hem tot navolging roept. En zoo neigt zich dan zijn wil veel gemakkelijker tot de boosheid dan tot het goede. Waartoe zulk eene voorstelling leidt, kan vooral in onze dagen worden gezien in het streven van de moderne wereld. Waar de mensch zelf niet is verdorven geworden, maar wezenlijk goed is gebleven, waar zijn wil wel eenigszins is verzwakt, maar daarom toch niet onbekwaam is geworden, om het goede te kiezen, maar waar die wezenlijk goede mensch in een booze wereld komt, waarin hij dagelijks te strijden heeft met allerlei slechte voorbeelden, die hem tot het kwade overbuigen, daar ligt het voor de hand, dat we ons vooral moeten toelagen op verbetering van deze slechte toestanden, zuivering van de omgeving, opvoeding en onderwijs en het scheppen van een goed voorbeeld, die navolgende geslachten ten goede mogen komen. Christus is ons daarin voorgegaan. Hij is gekomen, om ons dien weg tot het ideaal van het goede te wijzen. Hij heeft ons daarin onderwezen. Hij heeft ons ook het voorbeeld verstrekt, dat wij kunnen navolgen. En als wij dit voorbeeld nu slechts uitwerken en door allerlei middelen en wetten de wereld verbeteren, zal het ons eindelijk wel gelukken, om het ideaal te bereiken. Wel heeft zich het hope-looze van zulk eene voorstelling en zulk een streven telkens weer geopenbaard. Met al zijn pogen, om toch de wereld te verbeteren, wordt het met den mensch immers al minder. Maar nooit geeft de mensch dit pogen op. Altijd openbaart het zich weer in nieuwe vormen en dient het zich aan met eenige andere termen. Doch de Heilige Schrift leert ons, dat de vruchten niet deugen, omdat geheel de stamboom van ons menschelijk geslacht verdorven werd door de zonde, en dat er daarom geen arbeid aan de takken kan worden besteed, die den boom weer goede vruchten kunnen doen voortbrengen. Want door éénen mensch is de zonde in de wereld ingekomen en door de zonde de dood en die dood is tot alle menschen doorgegaan. Door de misdaad van éénen zijn velen gestorven en de schuld is door ééne misdaad tot verdoemenis over alle menschen gekomen, Rom. 5:12-19. In Adam schiep de Heere God niet slechts een mensch, maar het organisme van het menschelijk geslacht. Toen dan ook die

eene mensch zondigde, zondigden allen in hem. Toen hij viel, vielen allen. Toen hij verdorven werd in zijne natuur, werd de natuur van geheel ons geslacht verdorven. Toen hij stierf ging geheel ons geslacht wel waarlijk den dood in. Ten dage, dat hij daarvan at, is dan ook niet slechts Adam gestorven, maar stierf geheel het menschelijk geslacht met hem. Wel verre van daar, dat dit woord Gods niet op dien eigen dag aan Adam zou zijn vervuld geworden, leert ons Gods Woord, dat ook te dienzelven dage de dood gekomen is over alle menschen. En dat wel in zoo volstrekten zin van het woord, dat er geen hoop op redding is en niemand der menschenkinderen ooit het leven zien kan, tenzij dan, dat de genade in Christus ons trekt uit die duisternis tot Gods wonderbaar licht.

Om dit te verklaren behoeven we niet de toevlucht te nemen in de voorstelling, dat alle menschen persoonlijk reeds in den eersten mensch waren, zoodat ze metterdaad allen in hem gezondigd hebben. Het is beken, dat de kerkvader Augustinus het alzo wilde voorstellen, en dat hij daarom bleef vasthouden aan de traducianistische beschouwing van den oorsprong der ziel. Hij neigde overigens wel tot de creatianistische voorstelling, maar heeft deze toch nimmer als de zijne durven aannemen, omdat hij meende dan geen verklaring te kunnen geven voor de erfzonde en erfschuld. Hij beriep zich altijd weer op het laatste gedeelte van Rom. 5:12: in welken allen gezondigd hebben. Om de schuld van allen in den éénen te kunnen verklaren, moesten dan ook allen in dien éénen gezondigd hebben. En om allen in dien éénen te kunnen zondigen, moesten naar de voorstelling van Augustinus, ook allen in dien éénen letterlijk en persoonlijk zijn geweest. En zoo hield hij zich vast aan het traducianisme en hield hij vol, dat toen Adam zijne hand uitstreckte aan de verboden vrucht, werkelijk alle menschen de daad der zonde begingen in en door hem. Nu is in de eerste plaats de vertaling van den tekst, waarop Augustinus zich beriep, zeer twijfelachtig. Er is niet veel grond voor om aan te nemen, dat de Hollandsche vertaling hier de juiste is. Het Engelsch vertaalt dan ook juist: "for that all have sinned," dat is: "dewijl allen gezondigd hebben." Zoo vindt ge het ook in de Duitse en Fransche vertalingen van dit vers. In de eerste lezen we: "dieweil sie alle gesondigt haben" en in de tweede: "parce que tous ont péché." Onze Hollandsche vertaling is dan ook niet in overeenstemming met het oorspronkelijk Grieks, maar met de Vulgata, die vertaalt: "in quo omnes peccaverunt." En het is niet moeilijk in te zien, dat het bewijs, dat Augustinus in dezen tekst zocht, vervalt, zoodra we de juistere vertaling volgen. Maar in de tweede plaats is het ook niet juist om te zeggen, dat wij allen persoonlijk in Adam waren in den letterlijken zin van het woord. Wat de netelige kwestie betreft aangaande den oorsprong der ziel, gaan wij liever niet mede met de voorstelling, noch van het Creatianisme noch van het Traducianisme. Beide deze voorstellingen gaan eenvoudig uit van het onderscheid van lichaam en ziel. Volgens de eerste

voorstelling wordt de ziel geschapen bij de ontvangenis en geboorte van elk kind. Volgens de tweede wordt de geheele mensch naar lichaam en ziel voortgebracht door de ouders. Nu is de kwestie, die hier in het geding is metterdaad een uiterst moeilijke. Toch gaan wij haar liever, om verschillende redenen, beschouwen uit een eenigszins ander oogpunt, en spreken liever van het onderscheid tusschen natuur en persoon. Vooral ook om hetgeen de vleeschwording des Woords ons in dezen heeft te leeren, stellen wij het liever zoo voor, dat de geheele levende natuur des menschen, zooals de Heere God deze oorspronkelijk uit het stof formeerde, ook door de ontvangenis en geboorte wordt voortgebracht in elk mensch, dat ter wereld komt, terwijl deze natuur des menschen een persoonlijk-geestelijke natuur wordt door een daad Gods, die gelijksoortig is aan de inblazing van den adem des geestes in zijne neusgaten bij zijne schepping. De moeilijkheden worden daardoor wel niet opgelost, maar de voorstelling is beter en loopt ook beter los bij de vleeschwording van den Zoon Gods. Hij heeft immers de menschelijke natuur aangenomen uit de Maagd Maria, terwijl zich met die natuur, die onpersoonlijk was, de Persoon des Zoons vereenigde. En zoo verstaan gaat het niet aan, om zonder meer te zeggen, dat wij allen letterlijk en persoonlijk in Adam waren, zoodat wij persoonlijk ook de zonde bedreven, die hij bedreef, toen hij zijn hand uitstak aan den verboden boom. Bovendien loopt die voorstelling ook niet los, omdat wij dan ook persoonlijk verantwoordelijk zouden moeten worden geacht, niet alleen voor die eerste zonde van den eersten mensch, maar evenzeer voor alle zonden, die wij op die wijze in hem bedreven. Neen, nog meer. Want het is niet in te zien, hoe wij op die wijze aan de conclusie zouden kunnen ontkomen, dat wij verantwoordelijk zouden zijn voor al de zonden van al onze voorouders, uit wier lijn wij ons persoonlijk bestaan ontvingen. Toch is dat niet het geval en leert de Schrift, bij al den nadruk, dien ze legt op den organischen samenhang van ons menschelijk geslacht, dat de kinderen niet zonder meer verantwoordelijk zijn voor de zonde hunner ouders. Deze voorstelling gaat dus niet op als een mogelijke en Schriftuurlijke verklaring van het feit, dat wij allen onder de zonde liggen en verantwoordelijk worden gehouden voor de eerste zonde van Adam.

Ook gaat het niet aan, om in betrekking tot de schuld te spreken van overerving. De term, dien wij daarvoor in het Hollandsch gebruiken, erfschuld, kon wel dien indruk laten. Toch is dit niet zoo. Schuld wordt niet geërfd, maar wordt toegerekend. In betrekking tot de smet zou men kunnen spreken van overerving, mits dit goed worde verstaan. Maar in betrekking tot de schuld gaat dit zeker niet op. Schuld is een rechtelijke gedachte. Zij is verplichting tot straf. Zij kan dan ook niet worden geërfd, maar moet ons worden toegerekend. Als de Heere God ons in zijn vierschaar stelt en niet in overeenstemming vindt met Zijne heilige wet, dan rekent Hij ons dit tot schuld en zijn wij daarom strafwaardig. Daarom is het dan ook

juister te spreken van oorspronkelijke schuld dan van erfschuld.

Toch kan er geen twijfel aan bestaan of de Schrift stelt het zoo voor, dat de zonde van Adam, bedreven, toen hij zijn hand uitstreckte aan de verboden vrucht, wel degelijk aan alle menschen wordt toegerekend. De voorstelling mag nimmer ingang vinden, alsof wij eerst verdorven en zondig, besmet in geheel onze natuur ter wereld kwamen, en door die besmetting eerst schuldig worden voor God. De erfsmet is niet de diepste grond voor onze schuld. Juist het tegenovergestelde is het geval. De oorspronkelijke schuld is ook de rechtsgrond voor de dood en verdorvenheid, waarin wij worden geboren. De schuld is eerst. Zoo leert het ook Rom. 5. De grondgedachte van dit hoofdstuk, voorzover het betrekking heeft op de kwestie, die ons thans bezig houdt, is juist, dat in de allereerste plaats de schuld van Adams zonde de onze is. Door de misdaad van éénen zijn immers velen gestorven, vs. 15. Door de misdaad van éénen heeft de dood geheerscht, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid van de overtreding van Adam, vs. 14, 16. Dit nu zou nimmer kunnen, indien de schuld van den éénen niet gerekend werd de schuld van allen te zijn. Zij zijn immers niet gestorven, omdat ze de misdaad van den éénen nabootsten, maar eenvoudig op grond van de misdaad van dien éénen. De éene misdaad bracht over allen den dood. En waar de dood de straf is op de zonde, daar ligt het voor de hand, dat allen, die door die éene misdaad den dood stierven strafwaardig en dus schuldig werden gehouden. Want als er geen schuld is, kan er geen straf zijn. Zoo spreekt de apostel het dan ook ten slotte letterlijk uit, als hij zegt, dat door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis. Eén mensch zondigt en bedrijft ééne misdaad. En door die éene misdaad worden allen des doods schuldig. En daarom is die éene misdaad voldoende, om allen onder de verdoemenis te leggen. Zoo leert dan de Schrift op het allerduidelijkst, dat alle menschen wel waarlijk deelen in de schuld van Adams eerste zonde.

Deze gemeenschappelijke schuld echter moet niet verklaard worden uit ons persoonlijk bedrijven van de éene misdaad in den eersten mensch, zooals we boven reeds opmerkten, maar uit ons rechtelijk gerekend worden in Adam, ons eerste hoofd. Wij kunnen op tweeërlei wijze schuldig worden aan eene misdaad en alzoo strafwaardig. In de eerste plaats, doordat wij persoonlijk en met eigen hand de misdaad bedrijven; maar in de tweede plaats, doordat wij rechtelijk saamhoorig zijn met dengene, die persoonlijk de misdaad bedrijft. Als onze president den oorlog verklaart aan een andere natie, dan zijn allen, die door hem vertegenwoordigd worden, in oorlog, of ze zelf met hart en ziel met die oorlogsverklaring instemmen ja, dan neen. Zoo is het met vele dingen in het menschenleven. Zoo is het ook met de toerekening van Christus' gerechtigheid aan degenen, die Hem van den Vader gegeven zijn en die daarom in Hem worden gerekend.

Eén is voor allen gestorven. Dan zijn allen gestorven. Er is eene rechtelijke saamhoorigheid tusschen Christus en de Zijnen, die vastgelegd is in den eeuwigen raad. Daarom is Zijne gerechtigheid de hunne, zoo werkelijk, dat, ofschoon hunne conscientie hen aanklaagt, dat ze tegen alle geboden Gods zwaarlijk gezondigd hebben, ja nog altijd Zijne heilige wet overtreden, zij toch mogen gelooven en in hunne harten gevoelen, dat zij voor de vierschaar Gods rechtvaardig zijn. Maar zoo is het ook met onze oorspronkelijke schuld in Adam. Er bestond een rechtelijke solidariteit tusschen hem en geheel ons geslacht. Hij was tot ons hoofd gesteld, naar Gods eigen ordinantie. Daarom zondigde hij dan ook in die ééne zonde niet als individu, maar als ons hoofd. Hij overtrad voor ons allen. Hij verklaarde den oorlog aan God en sloot een verbond met den vorst der duisternis, en wij waren allen in oorlog met den levenden God. Hij werd schuldig en wij werden schuldig in hem, niet omdat wij met eigen hand de zonde begingen, maar omdat wij in hem door God waren gerekend. De natuurlijke mensch kan wel tegenwerpen, dat hij die verantwoordelijkheid in den eersten mensch niet op zich wil nemen. Maar daarop antwoorden wij in de eerste plaats, dat het den mensch niet past, om tegen God te antwoorden en dat de pottenbakker zeker macht heeft over het leem; de Schrift, dat is, God Zelf, leert in niet onduidelijke woorden, dat God ons alzoo, in die betrekking tot ons eerste hoofd, heeft geschapen. En dat is het einde van alle tegenspreking. Maar in de tweede plaats merken we op, dat elk mensch toch ook wel degelijk de zonde van Adam voor eigen rekening neemt, door altijd weer te openbaren, dat hij dezelfde keuze doet, die Adam eens deed, toen hij zich tegen den God des Verbonds keerde.

Doch Adam zondigde niet alleen als ons hoofd in den rechtelijken zin van het woord. Hij was ook de vader van ons allen en de drager van heel onze natuur. Er bestaat niet alleen een rechtelijke solidariteit tusschen hem en ons geslacht, maar ook eene organische saamhoorigheid. Toen God Adam schiep, schiep Hij ons geslacht. Dit mag ook nimmer worden vergeten. Die organische eenheid schijnt in de engelenwereld niet te bestaan. Zij werden niet als een geslacht geschapen, maar ieder op zichzelf. Daarom is er wel verband in de engelenwereld. Zij bestaat maar niet uit eene menigte schepselen zonder rang en orde. Maar dit verband is toch niet organisch te denken. Doch met den mensch was dit anders. God schiep niet vele menschen, maar één menschenpaar met de roeping om vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen. In dat ééne menschenpaar schiep de Heere gansch ons geslacht. Er bestaat dus organisch verband. Adam was drager van onze natuur. Nooit kwam er een andere natuur naast die van Adam. Als hij de natuur des menschen verdiërf, dan zou het voor altijd onmogelijk zijn, om een reine te brengen uit een onreine. Daarom spreekt onze *Heidelbergsche Catechismus* er dan ook zoo juist van, dat door den val en ongehoorzaamheid

van onze eerste voorouderen, Adam en Eva in het Paradijs, onze natuur alzoo verdorven is geworden, dat wij ganschelijk onbekwaam zijn tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Daar staat de organische gedachte op den voorgrond. Door den val van den eersten mensch, of van het eerste menschenpaar, werden niet alleen zij, maar werd geheel de stamboom van ons geslacht verdorven en is het daarom voor goed onmogelijk, dat er aan dien boom ooit weer goede vruchten zullen groeien. Vandaar, dat allen geboren worden in den dood en in de verdorvenheid. Er is niet alleen over Adam en Eva, maar over geheel ons geslacht en daarom over allen, die van menschen geboren worden, gekomen schrikkelijke duisternis, dwaasheid des verstands, verkeerdheid van wil, hardheid des harten en onzuiverheid in alle onze genegenheden. En daarom is ieder mensch onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad en zal hij nimmer het goede voor God vermogen uit te richten, tenzij dan, dat wij worden ingeënt op een nieuwen levenswortel in Christus Jezus.

Doch ook zoo is alles niet gezegd. Uit de erfsmet, uit de algeheele verdorvenheid der menschelijk natuur zonder meer, laat zich het verschijnsel der zonde in de wereld niet verklaren. Immers, die smet en verdorvenheid onzer natuur is voor alle menschen gelijk. Adam onmiddellijk na den val is in dit opzicht niet beter dan de mensch der zonde, de zoon des verderfs, die aan het einde dezer bedeeïng tot openbaring zal komen. De booze moordenaar en hij, die zijn leven verbrast in onzedelijkheid en hoererij zijn uit dit oogpunt niet minder dan de fatsoensmensch, die voor het groote publiek als eerbaar in den wandel bekend staat. Allen zijn zij afgeweken. Allen liggen dood door de zonden en misdaden van nature. Maar ofschoon de verdorvenheid der natuur in alle menschen zeker dezelfde is, toch is er, zoodra we de menschen gadeslaan in hunne wandeling allerlei verschil. Niet allen bedrijven dezelfde zonden. Niet allen dragen gelijke vruchten. Daar is een groot verschil tusschen Adam en den Antichrist uit dit oogpunt. Er is verschil tusschen Sodom en het goddelooze Jeruzalem van Jezus' dagen, verschil tusschen dat Jeruzalem en de afvallige kerk van het laatste der dagen. Ook is er verschil tusschen volk en volk, natie en natie, geslacht en geslacht. De kaffer zondigt anders dan de Griek, deze anders dan de Romein. En zoo is er allerlei verschil tusschen persoon en persoon. De man zondigt anders dan de vrouw, de rijke anders dan de arme, de geleerde anders dan de ongeletterde, de machtige anders dan de zwakke, de koning anders dan de onderdaan. Dit alles te willen verklaren uit eene zekere stuiting der zonde is de oogen sluiten voor de werkelijkheid, afgedacht nog van het feit, dat de Schrift van zulk een werk Gods, waardoor Hij den zondigen mensch in zijne zondige ontwikkeling stuit, niet gewaagt. Maar wel is het een feit, dat Adam ook zondigde als liggende aan den wortel van ons geslacht, dat zijne zonde ook eene wortelzonde mag worden genoemd, en dat deze eene zonde zich niet anders kan voldragen dan in de rijpe

vrucht van de volle mate der ongerechtigheid vervuld door heel ons geslacht. Die rijpe vrucht bestaat daarin, dat de zondaar heeft gewoekerd ten einde toe met al het kapitaal, dat hem in het uitleven der zondige natuur ten dienste staat. Eerst als hij metterdaad zal gezondigd hebben met alle gave en kracht en talent, door God aan het geslacht als zoodanig geschonken; in elke betrekking, die zich in het organisme van ons geslacht zal ontwikkelen, van mensch tot mensch, van ouder tot kind, van man tot vrouw van broeder tot broeder, van koning en onderdaan, heer en knecht, volk tot volk en natie tot natie, en van het geheel van dat menschelijke leven tegenover God; met al de middelen die hem ten dienste staan en die in de wereld hem worden geboden, met huis en have, goud en zilver, alle krachten der natuur, die tot openbaring worden gebracht, eerst dan zal de eene wortelzonde van Adam volkomen openbaar geworden zijn zonde te wezen in al haar opstand tegen God en al haar nasleep van ellende en God de Heere rechtvaardig zijn in Zijn oordeel over haar en allen, die haar liefhebben.

Tot het voldragen van deze rijpe vrucht nu werken alle goddeloozen mede overeenkomstig aanleg en inborst, gaven en talenten, tijd en plaats, omstandigheden en middelen. Heel de voorstelling alsof Adam aanstonds een soort duivel geworden zou zijn, indien er geen stuitende gemeene gratie tusschenbeide ware getreden, houdt dan ook met dit feit der organische ontwikkeling eenvoudig geen rekening. Zij is feitelijk onzinnig. Want Adam kon niet de mensch der zonde worden. Hij was eenvoudig niet in staat om eigen zonde te voldragen en alleen haar vrucht te doen rijpen. Daartoe ontbraken hem de middelen; daartoe kon hij de noodige trap van ontwikkeling nimmer alleen bereiken. Neen, Adam zondigde geheel overeenkomstig zijn eigen plaats. Er was geen behoefte aan eenige stuiting der zonde, om te verhinderen, dat hij aanstonds de mensch der zonde en de zoon des verderfs zou vertoonen. Wel zit de voldragen vrucht in beginsel in de eene misdaad van Adam en zal ze er bij de ontwikkeling van ons geslacht ook zeker uit voortkomen. Maar daartoe moest dan ook het geslacht zich eerst ontwikkelen in verband met de ontwikkeling van heel de aardsche schepping. En zoo draagt ieder geslacht en elk volk, en ook ieder persoon, naar eigen aanleg, gave en talent, tijd en omstandigheden, middelen en gelegenheden, het zijne er toe bij, om de mate der ongerechtigheid vol te maken en straks den zoon des verderfs voort te brengen, die de Heere verdoen zal door den adem Zijnsmonds. Gestuit wordt dit proces van ontwikkeling niet, wel door de inwerking van Gods toorn, geopenbaard van den hemel tot altijd verdere ontwikkeling gebracht. En straks zal ten duidelijkste openbaar worden, dat God waarheid is en recht, dat Hij rechtvaardig is ook in Zijn richten, en dat wie God verlaat en Zijn verbond met voeten treedt, smart op smart heeft te vreezen. Zalig zijn dan ook alleen zij, wien het uit genade gegeven is in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met

Hem te lijden. Want zij worden gered uit en verheerlijkt in weerwil van deze tegenwoordige booze wereld. En als ze in de zaak van Christus, dat is van Gods verbond tijdelijk uit genade met Hem hebben mogen lijden en strijden, zullen zij ingaan in de eeuwige overwinning, die Hij voor hen heeft behaald en in Gods tabernakel kennen zooals ze ook gekend zijn.

H. H.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Mogen we aangaande ons antwoord aan Ds. A. J. Brink, zooals dit werd geplaatst in THE STANDARD BEARER van 15 April een kleine correctie indienen? Bij voorbaat dank.

Met "deze onderstreeping is van den redacteur K. of Brink" bedoelden we te kennen te geven, dat we hetgeen er direct boven stond niet gecursiveerd wenschten. Het spijt ons, dat we dit er niet dadelijk aan hebben toegevoegd. We hadden dit moeten doen. — Dit ter voorkoming of wegneming van mogelijk misverstand.

P. AUKEMA

NOTICE

D. V. hoopt de Classis te vergaderen op Woensdagmiddag, 5 Juni 1929, te beginnen om 2 uur.

De vergadering wordt gehouden in het kerkgebouw van de Eerste Protestantsche Gereformeerde Kerk te Grand Rapids, Mich.

Men gelieve stukken voor het Agendum te zenden aan den Stated Clerk.

S. G. SCHAAFSMA, S. C.

VELDDAG OP VIERDEN JULI

Voorloopige mededeeling dat we ook dit jaar, D. V., een velddag zullen houden. Zullen we niet allen optrekken?

Maakt dan geen andere plannen. Voor verdere kennisgeving zie volgende Standard Bearer nummers.

DE COMMISSIE

NOTICE

Will members or subscribers that are and have been in arrears with subscriptions, kindly take care of same in the near future or notify the treasurer of their inability to pay at this time. Otherwise THE STANDARD BEARER will be discontinued.

THE BOARD

THE TWO SEEDS

In our previous article under the above caption we dwelt at length upon the divine utterance to the effect: "And I will put enmity between thee and the woman and between thy seed and her seed; . . . (Gen. 3: 15). The term enmity, so it was pointed out, is the signification of a bitter strife expressive of mutual hatred and ensuing in the destruction of the seed of the serpent. The matter especially emphasized was that the hatred of the seed of the serpent for the seed of the woman, as also the wound this seed shall inflict (thou shalt bruise its heel) are, as well as the ascendancy which the seed of the woman shall gain over the malice of the serpent, matters of which the almighty will of God is the necessity. However, there is this important difference to be noticed. Though the necessity, God is not the source and author of the animosity and evil dispositions of the serpent and his seed. To the contrary, the serpent's malice is the expression of a sinful hatred the source of which is a depraved heart. On the other hand, of the enmity of the woman and her seed, God is the Workman. That this seed opposes Satan is due to its being born of God and to its constantly experiencing the sanctifying influence of the indwelling Holy Spirit.

The serpent shall have a seed — the wicked — of which he is the father and hence the progenitor. That the relation which Satan sustains to the wicked is that of father, is the teaching of Scripture. Says Christ to those rejecting Him, Ye are of your father the devil, and the lusts of your father ye will do. He was a murderer from the beginning, and abode not in the truth, because there is no truth in him. When he speaketh a lie, he speaketh of his own: for he is a liar and the father of it. John 8:44. Whereas Satan is solely a spiritual being, it follows that according to the flesh his seed, as well as the seed he opposes, is the offspring of the woman. That is to say, with the exception of the ego, the entire human organism — its material substance, its nature together with the sinful qualities of this nature, is the indirect offspring of the parents of the human race. The human ego or spirit, we believe, is a direct gift of God. At any event, the devil is the father neither of the human organism nor of its sinful qualities. The ethical pollution of mankind originated in the soul of our first parents and was transmitted by them to their posterity. "Whereas, as by one man sin entered the world, and death by sin; and so death passed upon all men . . ." (Rom. 5:12).

The question remains in what sense Satan is the father of the wicked. A clue to the correct answer is found in the above-cited words of Christ. When the devil speaketh a lie, he speaketh of his own: for he is a liar and the father of it. The relation, then, the devil sustains to the lie is that of father, so that the meaning of this speech of Christ can be none other than that the lie is original not with man but with Satan, that he was the first to cherish it and to regard

its realization as the highest possible good. Hence, when he speaketh a lie, *he speaketh of himself*. What may it have been that captivated Satan's heart and fired his imagination? The answer is found in the epistle of Jude. The angels, so this epistle informs us, kept not their rule or first state but left their abode. Jude 1:6. Add to this that the word by which the serpent induced man to eat from the forbidden tree was, And thou shalt be like God, and the conviction cannot be escaped that the failure to keep his state, was the other side of a diabolical attempt to usurp God's place in heaven. His rebellion was the expression of a lie, the extension of a thought-structure the chief and highest mansion of which he had assigned to himself. For, what he coveted was the homage due to God alone. He would have transferred all his kingdoms to Christ, had the latter but worshipped him. The state of affairs as conceived of by Satan, then, is not in congruity with God's conception of what is right and proper, so that the devil imagines and revells in the lie. Whereas the lie is not of God, Satan, when he speaketh the lie, speaketh of his own.

The question remains, why Satan should be called the father of the wicked? And the answer is ready: Because he transported from his own consciousness into that of man the lie he had fabricated. Said he to the woman, Thou shalt be as God knowing good and evil. Man, quick to respond, ate of the forbidden tree and in doing so set himself up as his own master by placing in the room of God's standard of truth, his own. It was Satan, then, who fructified with his lie the woman's lust enticing and drawing her away. Then, when her lust had conceived, it brought forth sin: and her sin, when it was finished, brought forth death. For this reason, and in this sense, Satan is the father of the wicked and the latter his seed, his offspring.

It must not be supposed that Satan withdrew from man after having tempted him in the garden. If so, Paul would not have warned us against his wiles. Fact is, that we wrestle not against flesh and blood, but against principalities, against powers, against the rulers of the darkness of the world, against spiritual wickedness in high places. Eph. 6:12. The influence which the devil is capable of exerting upon the hearts of men is so great as to render him the very prince of darkness. He still incites men to imagine a vain thing, to take counsel and to set themselves against the Lord and against His anointed, to break their bands asunder, and to cast away their cords from them, in a word, to realize the lie which he planted in man's soul at the very dawn of history. Hence, he who wishes to stand, says the apostle, against the wiles of the devil shall put on the whole armor of God. Eph. 6:11.

That the natural man is an off-spring of the devil in the sense explained above, is evident enough. The two are alike as to the ethical qualities of their nature. There is, further, an identity of aim, purpose, ideal

and principle. As Satan, so man, he would be like the Most High, exalt his throne above the stars of God: sit upon the mount of the congregation, in the sides of the north: ascend above the heights of the clouds. Natural man as well as Satan, opposes and exalteth himself above God. Both, reason God out of their lives and out of their world and set up a kingdom destitute of all that is called God.

There is not only an identity but even a oneness of aim, purpose and ideal here. The devil and his seed constitute a confederacy of which the former, however, is the master mind and the unifying force. Ye will do, says Christ, the lust of your father. The wicked, then, are in the power of the devil and do his bidding. The highest possible boon is to be delivered from his power.

The woman, too, shall have a seed differing from that of the serpent as to its spiritual make-up. Whereas those constituting the seed of the serpent descend from the woman, it follows that the term *seed of the woman* signifies a select group. It is doubtful whether Eve surmised that the promise implied a selective process; that not the whole of her off-spring would be brought under the influence of grace and be made to part company with and to oppose the serpent and his henchmen; that, in other words, the spiritual kin of the serpent was to be recruited from her very off-spring. At any event, Eve rejoiced when Cain was born, and her joy arose from the conviction that the birth of this son of hers signaled the beginning of the fulfilment of the promise of salvation. In fact, it did so but not in a manner she expected as is evident from her jubilant exclamation, "I have received a man with Jehovah." Eve was not wanting in faith but her faith lacked knowledge. She was, therefore, due for a bitter disappointment. For as Cain attained to the season of manhood, he began to assume such an attitude toward things holy as to show himself up as the spiritual kin of the devil. His spite and hatred were fanned into a white heat by the pious life and testimony of the saints, and in particular of Abel, with whom he was thrown into contact and in whose circles he in the first period of his life moved.

Attending to the careers of Cain and Abel we discover that each was the commencement, pledge and type of a seed, the former of the seed of the serpent, the latter of the seed of the woman. Between these two brothers God was seen to set enmity culminating in murder occasioned by His rejection of Cain's sacrifice and by His having respect to that of Abel. The facts in the case are these: "Abel was a keeper of sheep, and Cain was a tiller of the ground. In process of time it came to pass, that Cain brought of the fruit of the ground an offering unto the Lord. Abel did likewise. But the offering he brought was not of the fruit of the ground but of the firstlings of his flock and of the fat thereof. And the Lord had respect unto Abel and unto his offering: but unto Cain and his offering He had not respect. And Cain was very wroth and

his countenance fell. And the Lord said unto Cain, why art thou wroth? and why is thy countenance fallen? If thou doest well, shalt thou not be accepted? and if thou doest not well, sin lieth at the door. And unto thee shall be his desire, and thou shalt rule over him. And Cain talked with his brother: and it came to pass when they were in the field, that Cain rose up against his brother, and slew him" (Gen. 4:2-8).

Guided by these facts we are able to give a reliable delineation of the character, dispositions and attitudes of each of these brothers. For, to begin with, the mode of thought entering into the make-up of the groundwork of the sacrifice, defined God as a being of perfect rectitude who without fail causes sin to return to the transgressor in the form of guilt and punishment; as a being of that profound wisdom capable of devising ways and means for throwing about the condemnable yet chosen sinner His everlasting arms of mercy; as a Being, finally, capable of a love able to pardon and cleanse the guilty and filthy culprit and to prepare for him a place in His (God's) house. And the feelings which had to prompt the sacrifice to which Jehovah would have respect, was a deep sense of guilt; the feeling, "I am unclean"; a craving for divine pardon; a thirsting for righteousness; a longing for God, coupled with the conviction that the depraved sinner's only way of approach to God is through a blood that cleanses from all sin and that he entering the sanctuary by this way will be fed with mercy and satisfied with God's blessed image. The bloody sacrifice was meant to demonstrate that the sinning soul shall die, that without the shedding of blood there can be no remission of sin, that, finally, man though depraved and condemnable walks in the light of Jehovah's countenance if he recognizes as the channel of communion the innocent blood of the slain victim.

Abel's sacrifice measured up to the above stipulated requirements. For it is said that *by faith* he offered a more excellent sacrifice than Cain. Heb. 11:4. What else can this mean than that the theological conceptions entering into the make-up of the groundwork of the sacrifice were to Abel the representation of truth dwelling in his heart; and that the feelings and dispositions prompting the saints of the old dispensation to sacrifice were indeed his. Whereas the sacrifice as brought by Abel, was the expression of the above-cited convictions and dispositions, it was a most excellent one; to it Jehovah had respect, and by it he obtained a witness that he was righteous. That is to say, Abel received from heaven a testimony to the effect that the divine pardon had become his priceless possession and that he had found favor in the sight of God. And the speech reverberating through the chambers of his soul was, Jehovah is my salvation; in Him do I put my trust. With Abel, then, the seed of the woman makes its appearance.

Cain, on the other hand, was a child of the devil, as is evident from the scriptural notices concerning his sacrifice. To it the Lord had no respect. The rea-

son is not far to seek. His sacrifice, as was pointed out in a preceding article, was essentially pagan. Abel was ready to receive from God's hands a gift by whose blood he knew he had to be covered if he would stand in the judgment and enter the sanctuary of God. Cain felt no need of a gift of this kind. He refused to admit that he was poor and blind and naked but, thinking himself rich, he would enrich God by the fruit of God's own fields. Cain, then, spurned and despised the bloody sacrifice. He did so because he denied the fact of sin. Hence he hated the God who proclaimed by the instituted sacrifice, the depravity and the condemnableness of man. Yet he sought to procure the approval and the good-will of God. Hence he brought of the fruit of the ground, but discovered, however, that God could have no fellowship with one despising the divinely ordained channels of communion. God, so we are told, had respect neither to Cain nor to his sacrifice. His offering was an abomination to the Lord. It seems to me that the exponents of the theory of common grace ought to sense that this rejection of Cain as well as of his proffered gift closes the door to their philosophy.

Cain, instead of correcting his error and instead of humbling himself before God, becomes very wroth and vent his wicked ire upon the saintly Abel. It need not surprise us that he did so. For Abel was, so to say, the walking altar of Jehovah; a product of God's grace; a living testimony to the fact that the way of blood is indeed the only avenue of approach to God. Having entered the sanctuary by this way, he had seen God. Hence, being one of God's pure of heart, the clash between him and that vain and haughty-spirited brother of his, was inevitable. The very light which Abel emitted was a denunciation of the evil ways of Cain, and his very friendship of God enmity with his brother.

As to the details and immediate occasion of Cain's crime, Scripture preserves a silence. All that we are told is that he talked with his brother. What this speech may have been is not stated. Yet we surmise that it had to do with the moral principles which Abel's mode of worship enunciated, — principles most disdainful to the carnal Cain. This talk, we may assume, partook of the nature of a hard and cruel speech such as the wicked are wont to utter when the pure light from heaven as emitted by God's saints exposes their evil deeds. That such was the character of Cain's speech we gather from the notice found in John's epistle. It reads, "For this is the message which ye have heard from the beginning that we should love one another. Not as Cain, who was of the wicked one, and slew his brother. And wherefor slew he him? Because his own works were evil and his brother's righteous" (I John 3:12). It is also certain that the notice to the effect, "And Cain talked with Abel," signifies a prolonged intermittent verbal assault lasting perhaps many days, — an assault which finally culminated in murder. "And it came to pass, when

they were both in the field, that Cain rose up against Abel his brother and slew him." What may it have been that brought matters to this tragic end? It must have been Abel's stern but well-meaning and kindly words of rebuke which he was wont to direct against Cain's sinful neglect and defiance of heaven; the dignified silence he maintained when railed at by his brother, — a silence speaking volumes — coupled with his persistently keeping himself to the divinely instituted channels of communion.

Whereas Cain had been told that he would be accepted in the event he did well, his crime can only be explained from a lordly contempt and a deep-seated hatred for the glories of God as exhibited by his redemptive methods.

The voice of Abel's blood cried unto God from the ground. Cain is made to appear before the tribunal of God and forthwith sentenced. He is cursed from the earth which opened her mouth to receive his brother's blood. He shall be a fugative and a vagabond in the earth. Accusing conscience immediately puts him ill at ease, destroys his peace of mind, renders him a victim of a thousand fears and peoples the earth with imaginary yet to him real enough avengers. For he says to the Lord, "Every one that findeth me shall slay me." Cain, however, is marked by the Lord lest any one finding him should kill him. True enough, his life is spared. Yet the career remaining to him is that of a fugative. Its outstanding feature is a nervous restlessness of which the chaff chased by the wind, is the fitting emblem. Cain's existence is prolonged. However, his life, henceforth shall be a living death, for he must roam the earth as the very personification of the curse of heaven, as the testimony of the stern fact that God is sure to wreak vengeance upon those who despise His name and spoil his people. And yet the exponents of the theory of common grace will prate of this prolonged life as the seal and token of divine favor. Astounding!

Cain, instead of showing repentance, went out from the presence of the Lord to take up his residence in a region far removed from the society of the saints and the emblems of God's mercy. Nowhere do we read of him again bringing of the fruit of the ground as an offering to the Lord. He has done both with God and His people. The question may arise, why he sacrificed at all? For the same reason that there are always a sufficient number of people on hand who make it a point to cultivate for selfish motives the society of the big man of influence and of means. What in all such instances is sought is not the man but the means. The substance and the friends of the son in the parable simultaneously disappeared. So, too, Cain. He looked upon God as a sort of handy man around the house. Hence, he attempts to solicit His services with some fruit. As soon as Cain discovered, however, that God refused to condescend to his sinful level, he leaves. He and his posterity will now show God that they can do very well without him, that they are sufficient unto

themselves. So, defying the curse of heaven, Enoch, Cain's son, builds a city and thus founds a new commonwealth. The motive is fear. The purpose is to mollify the evils of a guilty conscience. Jabel, the seventh from Cain, is listed as the father of all such as handle the harp and the organ. He is a man skilled in music, — the artist of the tribe. In this society was found, further, the artifier in brass and in iron. However, the high point of defiance was reached by Lamech who as his "Ode to the Sword" indicates, trampled under foot, as seemed good to him, the authority of heaven and the rights of men and by deeds of violence attempted to bring heaven and earth alike under his sway.

In fine, Cain and his descendants constitute a type of that portion of humanity which falls in with the schemes of the serpent and seeks to preserve, strengthen and maintain itself by bringing into play and developing its own unhallowed resources.

The unhappy fate of Abel seems to have stunned for a season Eve's faith. She had, in the process of time, come to regard Abel as the precious gift of Jehovah, destined to gain a victory over the malice of the serpent. His violent death at the hands of his brother must have filled her soul with grave apprehensions respecting the fulfilment of the promised good. It may be this blighted hope that accounts for the name (Abel — breath, vanity) by which this first martyr of Christendom is known in sacred history. The name, then, should be associated not with his birth but with his death and may be pressive of the feelings of disappointment which his fate awakened in the bosom of the parents. Eve's faith recovered itself again, for when Seth was born she exclaims, "God hath appointed me another seed for instead of Abel, whom Cain slew." Thus there were again two seeds.

G. M. O.

NOTICE

Het Curatorium der Theologische School onze Kerken hoopt, D. V., te vergaderen te Grand Rapids, Mich., op Dinsdagnamiddag, 4 Juni 1929, om 2:30.

De vergadering wordt gehouden in het kerkgebouw van de Eerste Protestantsche Gereformeerde Kerk.

Op deze vergadering bestaat gelegenheid om zich aan te melden om opgenomen te worden als student aan onze School.

Adspiranten worden er aan herinnert, dat men moet overleggen aan het Curatorium:

1. Een bewijs van lidmaatschap van zijn respectieve kerkeraad.

2. Een aanbeveling, eveneens van den kerkeraad, hem aanbevelende om als student te worden opgenomen.

Namens het Curatorium,
S. G. SCHAAFSMA, Secr.

SKETCHES ON THE DEVELOPMENT OF DOCTRINE

ARMINIUS AND ARMINIANISM

As universally renowned as are the names of Augustine and John Calvin because of their development and maintenance of the truth of free and sovereign grace, so generally known and famous is the name of the Dutch theologian, Jacobus Harmsen, who Latinized his name, according to the custom of that time, into its more familiar form, Arminius, as the man who introduced anew the view that the atonement of Christ was universal in intention, the effect and application of which depends ultimately on the will of man instead of being the gracious gift of God to those whom in sovereign grace He chose from eternity. Wherever preachers and teachers oppose the bitterly hated "necessarian" view of salvation the name of James Arminius is held in high esteem as a profound theologian and devoted Christian. And, did he still live to appreciate his influence, he would be able, no doubt, to count millions as his followers. For, not only among those who openly profess to believe in the freedom of the will and the ability of man to appropriate his own salvation, but also with those who formally profess the faith as Augustine and Calvin developed it from the Word of God, he would find thousands of disciples.

Arminius was born at a time when the Reformed faith was being taught and developed and in a country, the Protestant population of which was largely following the great teacher of Geneva, if history may be trusted in this matter. One year after Guido de Bres composed his *Articles of Faith*, now our *Netherlands Confession*; three years before the *Catechism* that is now famous the world over was published at Heidelberg; and four years before the great Reformer of Geneva finished his life's work, Arminius was born in Oudewater, the Netherlands. When he was fifteen years of age he entered the University of Leyden to study Theology where he graduated in 1582 at the age of twenty-two. He then continued his studies in Geneva, where Beza, worthy disciple of Calvin, was lecturing at the time on the epistle of Paul to the Romans. After a visit to Padua and Rome he returned to the Netherlands in 1587 and the following year he accepted a call as minister of the divine Word in Amsterdam. There a controversy was raging between the Supralapsarian and Infralapsarian conception of Predestination. At the same time the well-known Coornhert had openly questioned the doctrine of election and reprobation. Arminius, whose stand on the matter of Reformed truth no one doubted as yet, was asked to refute the views of Coornhert and his associates, and the Amsterdam minister accepted the invitation. However, as he set himself to accomplish this task and made study of the question at issue, he more and more felt himself inclined toward the departing view. But

he did not as boldly as Coornhert express and publish his views. The public first began to feel a suspicion with regard to the soundness of their pastor, when at about this time of the controversy he preached a sermon on Rom. 7:14: "For we know that the law is spiritual; but I am carnal, sold under sin." In this sermon he is alleged to have expressed Pelagian views of the natural man. But Arminius was a careful man and an able scholar, and he knew how to quiet the fears of the people and to cause the troubled waters of public opinion to subside. Entirely to conceal his real convictions, however, was, of course, impossible, for Arminius was minister of the Word and called upon to expound his views of the truth, and many of his people were quite able to recognize a heresy when they heard one expressed, especially on the truth of Predestination. And so greater alarm was caused by Arminius when he preached a sermon on Rom. 9. However, in spite of the fact that he must have realized, that in his own mind there was a conflict with the accepted view of the Reformed churches, he always maintained that he was in full harmony with the *Catechism* and the *Confession*, although probably he would express things in a somewhat different form than usual. And in spite of the fact that a heavy cloud of suspicion was hanging over his head at that very time, yet he was appointed professor of Theology at the University of Leyden. There Gomarus also labored to prepare young men for the ministry, and Gomarus was of sound Reformed views and a Supralapsarian. In a conference which took place between the two men before Arminius entered into his new field of labor, the latter, however, satisfied Gomarus and they became colleagues. Of course, this could not last. Arminius soon began to develop his views and instilled them into his students, not only in his lecture-room, but especially in private sessions with his students at his home. Naturally, Gomarus became his strong and determined opponent. Neither could the controversy be kept within the walls of the school and soon all the country was in a turmoil. Many conferences were held to accomplish a reconciliation between Gomarus and Arminius and to settle the dispute in a peaceable way. Even as late as 1609 a meeting was called to remove the disharmony. But all was in vain. And on Oct. 19 of that year Arminius died.

Let us believe his friends, who tell us that Arminius was of a meek and quiet Christian spirit. Besides, we may well believe that he was an able scholar. He was well-educated, always refined in manners and appearance; in this respect, perhaps, frequently offering a favorable contrast to Gomarus, who did not always succeed to control his temper. He must have been an attractive teacher, who knew how to inculcate his own views into his students. For he exerted a deep and lasting influence on the hearts and minds of many. Yet, after all is said, it cannot very well be denied that he was not honest before the Church he served, first as minister then as professor. Secretly, not openly he

worked. Knowing that he departed from the Reformed faith he claimed against his own better knowledge, that he was in harmony with the accepted standards of the Church. He may have been meek and gentle. Let us grant that he dreaded ecclesiastical controversies. But spiritual honesty does not seem to have been one of his virtues. He practiced deception to avoid trouble. And he led many astray.

The following propositions express the views of Arminius on the subject of salvation by grace.

1. That God ordained Jesus Christ to be Mediator. This first statement could not very well meet with opposition. In this general form it might be subscribed to by all who embraced the Reformed faith. One might, of course, object to the very vagueness and ambiguity of the proposition. And especially in a time of controversy one would probably inquire somewhat more deeply into the specific meaning of such a doctrinal statement. But Arminius preferred to express himself in terms as general as he could find. And as the proposition stands no one could possibly raise any objection against it. For, surely, God ordained Jesus Christ to be Mediator.

2. That God determined to accept in Christ all penitent and believing sinners; to condemn all that remained impenitent and unbelieving under the preaching of the gospel. Even this second statement, when considered all by itself, apart from the fact that a controversy was raging about the question of predestination, could not very well be gainsaid. Is it not true, as a matter of fact, that God did, indeed, determine that all that believe in the Son have eternal life, while all that disobey the Son should not see life, but have the wrath of God abide on them? Surely, this is the truth. And it is equally true, that many preachers, who profess to believe the Reformed doctrine of predestination and sovereign grace, never enter any more deeply into the subject, but prefer to leave it in this general form. This was true in the days of Arminius and it is true today. But, of course, if you would desire to obtain a more specific statement of the truth, you would soon find, that a further explanation of the proposition by Arminius himself would expose it as a serious departure from the Reformed truth. For he would explain it as his conception that ultimately it depended on the will and choice of the natural man whether or no he would believe and repent, and that, therefore, the counsel and will of God were determined by the will of man. Not God but man is sovereign, according to Arminius' way of thinking and teaching.

3. That God ordained the means of grace unto salvation. To be sure, this also is so evidently true, that no one would think of denying the truth of the statement as it stands. And yet, one begins to feel the drift and tendency of the propositions of Arminius, when he reads this. He would naturally want to know of Arminius what he understood by means of grace and whether they were to be conceived, according to his conception, as means which the Holy Spirit must em-

ploy in order to make them efficacious, or whether their effect were dependent solely on the use made of them by man? And in answer to this question Arminius would surely say, that God on His part revealed that He earnestly desired the salvation of all men, and that, therefore, He gave to all men equally the means of grace. These means of grace, then, constituted a wellmeaning offer of salvation on the part of God to every man. And our fathers would surely condemn this conception, as they actually did in the *Canons of Dordrecht*, III, IV, B, 5.

4. That God, foreknowing who would believe and repent and who would not, foreordained particular persons unto salvation. In this last proposition Arminius finally expresses rather clearly his view on predestination. No, he did not deny the fact of predestination as such. He believed in election and reprobation. Of course, how would anyone be able to deny this and still maintain that he believed the Word of God? But he offered a different explanation of those passages of Holy Writ that speak of election and reprobation. God foresaw from all eternity who would accept the Lord Jesus Christ and God's conditions of salvation. These He chose. And He also foreknew who would not accept these conditions but remain impenitent and unbelieving. These He rejected. So that the counsel of God utterly depends on the will of mere man.

The death of Arminius in 1609 could not stop the controversy. By that time he had too many followers. The Arminian views were preached from many a pulpit and taught in many a school. And on the whole the Arminian party were protected by the States and political powers. They developed their views. In 1610 they offered the following articles as a Remonstrance and an expression of their beliefs.

1. That God by an eternal, unchangeable purpose in Christ Jesus, His Son, hath determined out of the fallen, sinful race of men, to save in Christ, for Christ's sake and through Christ, those who, through the grace of the Holy Spirit shall believe in this His Son, Jesus, and shall persevere in this faith and obedience of faith, through this grace even unto the end; and on the other hand to leave the incorrigible and unbelieving in sin and under wrath, and to condemn them as alienate from Christ, according to the word of the gospel in John 3:36: He that believeth on the Son hath everlasting life, but he that obeyeth not the Son shall not see life, the wrath of God abideth on him; and according to other passages of Scripture also.

To the superficial reader this would sound rather orthodox, yea even rather strongly expressed. Did the article not speak of an eternal and unchangeable counsel? Did it not plainly state that it was only through the grace of the Holy Ghost that one would be able to believe and to persevere in faith and obedience? And yet, the counsel of God was here made dependent on the will of man. For after all the Remonstrants here taught that God determined to choose to salvation those that would believe and to reject those, that

would not believe. And although apparently the Arminians here made faith a gift of God's grace, yet soon they would explain that God bestows this gift of grace only on them that would prove themselves worthy by using well the natural light they all possessed. The second proposition is more clearly a departure from the truth:

2. That agreeably thereto Jesus Christ, the Savior of the world, died for all men and for every man, so that He has obtained for them all, by His death on the cross, redemption and the forgiveness of sins; yet so, that no one actually enjoys this forgiveness of sins except the believer, according to the word of the gospel in John 3:16: For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth on Him should not perish but have everlasting life; and in the first epistle of John 2:2: And he is the propitiation for our sins and not for our only, but for the sins of the whole world.

Of course, even upon reading this article one might argue, and many at that time did argue, that after all it made very little difference, whether one confessed that Christ died for His people only or for every man and for the whole world, head for head. Did not the article state plainly, that only the believer obtained this forgiveness of sins? In actual effect, then, there was no difference at all. Why, then, carry on such a heated controversy about so insignificant a matter? But they who understood and loved the Reformed truth emphasized, that in this article the truth of particular atonement was denied, nevertheless and that it opened the way for the Pelagian heresy of the free will of man. Besides, some felt, that the denial of particular atonement would lead to the denial of the vicarious death of the Saviour altogether. For, surely, if Christ died for all in general, He died for no one in particular and His death could not be a payment of our debt and a satisfaction for our sins. The third article sounded very Reformed:

3. That man has not saving grace of himself, nor of the energy of his free will, as he, in the state of his apostacy and sin, can of and by himself neither think, will nor do anything that is truly good (such as saving faith eminently is); but that it is needful that he be born again of God in Christ, through His Holy Spirit, and renewed in understanding, inclination or will, and all his powers in order that he may rightly understand, think, will and effect what is truly good, according to the word of Christ, John 15:5: Apart from me ye can do nothing.

Surely, in this article the truth of the total depravity and impotence of the natural man to save himself or to contribute anything to his salvation, is so plainly and emphatically put, that even the Synod of Kalamazoo in 1924 might take a lesson from the Arminians. Only when one considers this article in the light of the preceding, and, especially in connection with what follows, can one understand the deception that is practiced here. For although the Arminians

here express in the strongest terms, that salvation is solely the work of God by grace and that one without grace can do nothing that is truly good, yet they would add, that man must show himself worthy of this grace and inclined to receive it. For the grace of God, they would say, is not irresistible. And this they express plainly in the following article:

4. That this grace of God is the beginning, continuance and accomplishment of all good, even to this extent that the regenerate man himself, without prevenient, assisting, awakening, following and co-operative grace, can neither think, will nor do good, nor withstand any temptations to evil; so that all good deeds and movements that can be conceived must be ascribed to the grace of God in Christ. But, as respects the mode of the operation of this grace, it is not irresistible, in as much as it is written concerning many that they have resisted the Holy Ghost, — Acts 7 and elsewhere in many places.

There you have it. The saving grace of God is not irresistible. This implies, of course, that man can accept this saving grace and reject it, and that it ultimately depends on his will, not on the will of God whether he is to be saved or not. And what according to their way of thinking is true of the beginning of grace in the heart of any sinner, is equally true of the continuance of that grace and the perseverance of the saints in that faith and its obedience:

5. That those who are incorporated into Christ by a true faith, and have thereby become partakers of His life-giving Spirit, have thereby full power to strive against Satan, sin, the world and their own flesh, and to win the victory, it being well understood, that it is ever through the assisting grace of the Holy Ghost; and that Jesus Christ assists them through His Spirit in all temptations, extends to them His hand; and if only they are ready for the conflict and desire His help, and are not inactive, keeps them from falling so that they by no craft or power of Satan can be misled, nor plucked out of Christ's hand, according to the word of Christ, John 10:28: No one can pluck them out of my hand. But whether they are capable through negligence or forsaking again the first beginnings of their life in Christ, of again returning to this present evil world, of turning away from the holy doctrine which was delivered them, of losing a good conscience, of becoming devoid of grace, that must be more particularly determined out of the Holy Scriptures before we ourselves can teach it with the full persuasion of our minds.

Apparently the question of the perseverance of the saints is left an open question in this article. For they request that this must first be more fully determined out of the Scriptures before they can teach it with their whole heart. In reality, however, they really denied this perseverance of those that once received the grace of God in their hearts, by making the continued aid of God dependent upon the readiness and willingness of the people of God themselves to fight

the battle and to continue in the way of the obedience of faith.

The history of the Arminians and their doctrine teaches us, that one may to a great extent maintain the appearance of being Reformed, that he may assert in very strong terms some of the truths dear to those that love the Reformed truth, and yet in actual fact depart from the faith of the fathers and the truth of the Word of God.

Let us beware of these wolves in sheepsclathing!

H. H.

GANSCH ISRAEL ZALIG

Om de bepaalde verzen, die uit Jes. 11 worden aangehaald, door hen, die zoo gaarne vasthouden aan eene aparte toekomst voor het volk der Joden als natie, te verstaan, is het noodig, dat in het kort onze aandacht bepaald wordt bij den inhoud van het hoofdstuk in zijn geheel. En dan treft het ons, dat de profeet zijn vergezicht begint bij de eerste komst van Christus, die door hem wordt beschreven als het opkomen van een rijsje uit den afgehouden tronk van Isai en het voortkomen van een scheutje uit zijne wortelen. Vandaar uit ziet hij dan eerst den Koning van het Messiaansche vrede-rijk, beschrijft hij voorts dat rijk zelf, om eindelijk te spreken van de vergadering van het volk, dat als onderdanen in dat rijk den grooten Koning zal erkennen. Reeds uit dit algemeene overzicht van het geheel moet wel duidelijk zijn, dat de profeet hier één Koning ziet en één volk. Er wordt hoegenaamd geen onderscheid gemaakt tusschen twee verschillende volken, het eene waarvan onder Jezus' koningschap zou staan, het andere niet. Ook worden er niet twee verschillende rijken beschreven door den profeet, een aardsch en een hemelsch, een tijdelijk en een eeuwig. Het is één rijk, één Koning en één volk, dat door den profeet wordt waargenomen door zijn profetisch oog.

Hij begint dan met een beschrijving van den Koning. Deze zal uit Davids huis zijn en op den troon van David regeeren. Wel gaat dat huis van David eerst een droevige toekomst tegemoet, want het wordt in den tekst vergeleken bij een afgehouden tronk en een wortel van een boom, die met den grond gelijk werd gemaakt. Er zal van dat huis van David geen verwachting meer zijn. Zijn levenskracht zal verteerd schijnen. Zijn heerlijkheid, waarmede het eens bloeide, zal zijn geweken. Zooals men niet verwacht, dat een boom weer zal opbloeien, nadat hij tot den grond toe is afgekapt, zoo zal er geen verwachting meer zijn, dat de troon van David zal hersteld worden en weer in heerlijkheid zal kunnen worden opgericht. Toch zal die afgehouden tronk leven en ook leven openbaren. Want immers het eigenlijke leven van dien wortel is Christus zelf. Hij is de wortel Davids. En die wortel kan niet sterven in der eeuwigheid. Hij zal uit het geslacht Davids voortkomen op den door God bestemden

tijd. Wel zal er ook van zulk een scheut uit den wortel geen verwachting zijn. Maar de Heere doet wonderen, en die scheut uit de wortelen van den afgehouden tronk van Isai zal heerlijk opbloeien en zich in wonderlijke levenskracht openbaren. De oorzaak hiervoor is, dat Hij de Gezalfde des Heeren is, de Knecht des Heeren bij uitnemendheid. Daarom zal dan ook de Geest des Heeren op Hem zijn, en door dezen Geest des Heeren zal Hij bekwaam zijn, om Koning te zijn en onder God als Knecht des Heeren te regeeren tot in eeuwigheid. De Geest, Dien Hij zal ontvangen is de Geest der wijsheid en des verstands, Die Hem vervullen zal met de kennis des Heeren en Hem zal onderwijzen in de dingen, die bij God te doen zijn. Het is de profeten-Geest. Ook is Hij de Geest der kennis en der vreeze des Heeren, waardoor Hij den Heere Zijn God in liefde zal kennen en gemeenschap met Hem hebben, en zich in volkomene gehoorzaamheid aan den God Zijns levens zal kunnen toewijden. Hij is de Priester-Geest. En eindelijk is Hij ook de geest des raads en der sterkte, zoodat Hij zal weten hoe te regeeren en te handelen en de kracht daartoe ook zal ontvangen. Hij is ook de Konings-Geest. Hij zal dus volkomen toegerust zijn als de Gezalfde des Heeren, om Zijn Koninkrijk te vestigen en daarin te regeeren, als de Knecht des Heeren. Zijn rieken zal dan ook zijn in de vreeze des Heeren. Geheel zijn verstand en wil en hart zullen door die vreeze des Heeren worden beheerscht en in al zijn richten zal Hij door de vreeze des Heeren worden geleid en onderricht. Daarom zal Hij dan ook niet richten naar het gezicht Zijner oogen en niet bestraffen naar het gehoor Zijner ooren, maar Hij zal de armen en zachtmoedigen met rechtmatigheid richten en alle goddeloozen der aarde verdoen door den adem Zijner lippen. Gerechtigheid en waarheid zullen de gordel Zijner lenden zijn en door haar zal Hij altoos vaardig zijn ten gerichte. En het behoeft geen betoog, dat hier de Christus ons wordt geteekend, zooals Hij in den weg van volkomene gehoorzaamheid en voldoening aan het recht Gods den grondslag legt voor Zijn eeuwig Koninkrijk, om dan in dat Koninkrijk te regeeren, als de gehoorzame Knecht des Heeren, Die volkomenlijk verricht de dingen, die bij God te doen zijn.

Daarop volgt dan zonder eenigen overgang, in de verzen 6 tot 9, de beschrijving van het rijk des vredes, dat onder dezen Vredevorst zal opbloeien. De profeet beschrijft hetgeen hij ziet als volgt: "En de wolf zal met het lam verkeer en de luipaard bij den geitenbok nederliggen; en het kalf en den jongen leeuw en het mestvee tezamen, en een klein jongske zal ze drijven. De koe en de berin zullen tezamen weiden; hare jongen zullen tezamen nederliggen en de leeuw zal stroo eten gelijk de os. En het zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in den kuil van den basilisk. Men zal nergens leed doen, noch verderven op den ganschen berg mijner heiligheid; want de aarde zal vol van de kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken."

Er zijn van deze schoone passage der Heilige Schrift verschillende verklaringen gegeven. Niet zoo zelden heeft men dit alles eenvoudig vergeestelijkt en laten slaan op de geestelijke regeering van den Messias in deze tegenwoordige bedeeing. De wilde beesten worden dan beeld van den natuurlijke mensch. En door de genade van den Vredevorst worden ze veranderd in tamme en stroo-etende dieren, dat is in nederige kinderen Gods. Zoo verstaan vindt deze profetie thans hare vervulling en leven we in den tijd, waarin wij rondom ons en in ons de verwezenlijking van dit woord des profeten kunnen waarnemen. Tegen zulk eene verklaring zijn echter zeer vele bezwaren in te brengen. Allereerst mogen we wel opmerken, dat bij de verklaring we wel een zeer onnatuurlijke voorstelling krijgen van het vergezicht van den profeet. Waarom toch zou hij in dat profetische gezicht de menschen als beesten zien geteekend? In de tweede plaats, ook al zou moeten worden toegegeven, dat zulk eene vergeestelijking opzichzelf wel denkbaar is in de profetie, doet zulk eene verklaring toch geen recht aan de verschillende elementen in den tekst. Er worden immers verschillende wilde en tamme dieren genoemd. En is men eenmaal aan het vergeestelijken, dan moet men de lijn ook doortrekken. De vraag laat zich dan niet onderdrukken, wat soort van zondaar door den leeuw, de berin, den adder en den basilisk wordt voorgesteld en wat verschil er is tusschen het kind Gods, dat door het lam, door het mestvee, door de koe en door hare jongen wordt voorgesteld. Men zou dan ook al deze afzonderlijke dieren moeten vergeestelijken. En dat gaat niet aan, zonder ons aan de grofste willekeur schuldig te maken. Maar ook al zou iemand den moed hebben om op die wijze de vergeestelijking door te trekken, zou hij nog niet klaar zijn met zijn verklaring. De vraag zou verder ook nog opkomen, wat er wel te maken zou zijn van het kleine jongskken, van het zoogkind en gespeende kind, die toch ook in den tekst worden genoemd en ook vergeestelijkt dienen te worden, indien, namelijk, deze methode van verklaring toe te passen is op de dieren, die hier voor des profeten gezicht staan. En eindelijk moet er ook nog op gewezen, dat de wilde dieren in het gezicht hun identiteit behouden. De wolf verandert niet in het lam en de leeuw wordt geen stroo-etende os, maar de profeet ziet ze alleen bij elkander verkeerden in grooten vrede. Deze vergeestelijking is dan ook zeker te veroordeelen als willekeurig en hoegenaamd geen grond vindend in den tekst.

Wij gaan dan ook liever, bij de verklaring van dit gedeelte der Heilige Schrift uit van de door en door Schriftuurlijke gedachte, dat heel de schepping zal deelen in de heerlijkheid van het Messiaansche Koninkrijk. De Schrift leert ons, dat in Christus alle dingen zullen worden vereenigd, beide, die in den hemel en die op de aarde zijn, en het gaat niet aan, om deze "dingen" eenvoudig te laten slaan, zooals niet zelden wordt gedaan op menschen en engelen. Ef. 1:10. Gods Woord spreekt er van in duidelijke taal, dat het gansche schep-

sel tezamen zucht en tezamen als in barensnood is, maar dat het ook zucht, verwachtende de openbaring der vrijheid der heerlijkheid Gods, waarin dat schepsel op zijn eigene wijze deelen zal. En ook hier gaat het niet aan om aan iets anders te denken dan aan geheel de brute schepping, Rom. 8:19-22. Wij verwachten naar Zijne belofte dan ook nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, II Petrus 3:13. Er ligt in deze voorstelling dan ook niets, dat ons behoeft te bevreemden. Immers door den val des menschen is het schepsel ook der ijdelheid onderworpen. Dat het met de vrijmaking der kinderen Gods ook uit die banden der verdorvenheid zal worden verlost, mogen we dus als zeer natuurlijk beschouwen. En van deze zoo Schriftuurlijke gedachte uitgaande bij de verklaring van Jes. 11:6-9, zijn we van overtuiging, dat dit gedeelte althans inzooverre letterlijk dient te worden verstaan, dat de profeet hier metterdaad spreekt van het Messiaansche rijk, zooals zich dat ook in vrede zal uitstrekken over de wereld der stomme schepping. Geheel de schepping, ook de dierenwereld zal deelen in de heerlijkheid van het rijk van den Vorst der vredes.

Dit neemt echter het feit niet weg, dat we hier toch wel beeldspraak hebben. Wij moeten met de voorstelling van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde wel voorzichtig zijn, dat we niet vervallen in het euvel van sommigen, die het grofweg voorstellen, alsof er honden en katten, koeien en ossen, leeuwen en beren in den hemel of in den hemelschen gelukstaat zullen zijn. Zulk eene verklaring rekent niet met het feit, dat de Schrift ons de hemelsche dingen voorstelt onder het beeld van de aardsche. Dit kan wel niet anders. In de eerste plaats toch zouden wij thans de hemelsche dingen niet kunnen verstaan, tenzij dan, dat ze ons in vormen aan het aardsche ontleend werden voorgesteld. Wij zijn uit de aarde aardsch en verstaan de hemelsche dingen niet. En in de tweede plaats is het aardsche ook beeld van het hemelsche, het natuurlijke van het geestelijke. Het leent zich er daarom toe om beeld te zijn van dat geestelijke en hemelsche. Alles wordt straks verhemelscht, ook de schepping. Wij moeten straks geen aardsche, maar een hemelsche nieuwe schepping verwachten. Daarom dienen we wel voorzichtig te zijn. Hoe alle dingen straks zullen deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, kunnen wij met geen mogelijkheid zeggen. Zelfs kunnen wij met geen mogelijkheid ons een zuivere voorstelling vormen van ons eigen geestelijk lichaam der opstanding, veel minder van de verlossing der schepping. Als maar voor ons vast staat, dat toch ook die schepping, hoe dan ook, verlost zal worden, en naar Gods bestel een plaats zal hebben in het eeuwige rijk des vredes. En zoo is het ook met dit gedeelte der Heilige Schrift. Zeker is het, dat de profeet hier spreekt van de schepping, met name van de dierenwereld in het rijk des vredes. Duidelijk is ook, dat ofschoon we dit alles niet zonder meer vergeestelijken mogen, de profeet toch spreekt in beeldspraak. Hij spreekt in aardsche

termen van hemelsche dingen. Ook uit de schepping zal de vloek en de verwijdering van beest en beest, van het dier in betrekking tot den mensch, niet meer zijn. Het zal in heel de schepping vrede zijn onder de regeering van den Vrededorst, die uit den afgehouden tronk van Isai voortkwam. Door de zonde is er verwijdering ontstaan tusschen dier en dier en niet minder tusschen het dier en den mensch. In de heerlijke schepping van den eeuwigen dag zal deze verwijdering volkomen zijn opgeheven en men zal nergens meer leed doen op den ganschen berg van Gods heiligheid.

Hiermede is ook reeds te kennen gegeven, wanneer wij ons dezen gelukstaat denken. Velen zijn er, die zich voorstellen, dat dit woord vervuld zal worden in den tijd, vóór de eindelijke dageraad der eeuwigheid, hetzij dan met of zonder de Chiliastische voorstelling van het duizendjarig rijk. Men kan zich eenvoudig niet voorstellen, dat de Schrift ons hier een aardsch beeld biedt van de vernieuwing der schepping. Vandaar dat men dan er toe komt, om dit rijk des vredes te denken nog voor de komst van Christus, of ook in het duizendjarig rijk van den Chiliast, maar in elk geval in den tijd. Tegen zulk eene voorstelling gelden echter allerlei bezwaren. De Schrift leert ons nergens iets van zulk een toestand des vredes, als ons hier wordt geschilderd vóór de komst van Christus. Integendeel een geheel andere ontwikkeling der dingen wordt ons overal aangekondigd tegen het einde. Wil men hier de verklaring van den Chiliast, dan gelden al de bezwaren, die ook tegen geheel dit stelsel gelden en die we hier thans niet zullen herhalen. Maar ook de tekst geeft ons een geheel anderen indruk. Er volgt immers onmiddellijk, dat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren, gelijk de wateren den bodem der zee zal bedekken. Dit nu wordt aan deze zijde der eeuwigheid niet gerealiseerd. De Post-millennialistische verwachting is in dit opzicht in strijd met de Heilige Schrift, die ons gansch andere dingen voorspelt dan een vervuld worden van de geheele aarde met de kennis des Heeren. En de Pre-millennialist kan dit woord onmogelijk laten slaan op zijn duizendjarig rijk, eenvoudig, omdat naar zijn eigen voorstelling de aarde gedurende den tijd van dat rijk des vredes niet vol zal zijn van de kennis des Heeren. Er blijft dan ook niets anders over, dan om aan te nemen, dat Jesaja hier een blik wordt gegund in het rijk der heerlijkheid, zooals dat door de wederkomst des Heeren in eeuwigheid zal worden bevestigd. Dan zal men nergens leed doen op den berg des Heeren. Deze berg is in strikten zin des woords natuurlijk Sion. Doch Sion zal dan over geheel de aarde zijn en met de geheele aarde identisch zijn. Vandaar de eigenaardige reden, die opgegeven wordt voor het feit, dat men nergens leed zal doen op den ganschen berg van Gods heiligheid: "want de aarde zal vol zijn van de kennis des Heeren, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken." Daarom zal men nergens leed doen op den berg van Gods heiligheid. Dit heeft alleen zin, als we verstaan, dat de berg van des Heeren heiligheid over de geheele aarde zal

zijn verbreid. De aarde zelf zal de berg des Heeren zijn. Het nieuwe Jeruzalem zal uit den hemel op dien berg van 's Heeren heiligheid nederdalen. En de tabernakel Gods zal bij de menschen zijn, eeuwiglijk.

En toch, ofschoon de voltooiing van dit rijk, dat de profeet in zijn vergezicht ziet, ongetwijfeld eerst aan het einde van deze bedeeeling ligt, we moeten niet vergeten, dat voor des zieners oog deze nieuwe dag begint bij het opkomen van het rijsje uit den afgehouden tronk van Isai. Wie dit elfde hoofdstuk nauwkeurig leest, zal dit zeker moeten toestemmen. Er is in heel het gedeelte, dat we tot hiertoe behandelden geen tijdsbepaling, behalve dan aan het begin van het hoofdstuk, waar ons het ééne vaste tijdstip wordt gegeven, waarop het rijsje door Isai's afgehouden tronk zal worden voortgebracht. Van die gebeurtenis begint het gezicht, waarvan Jesaja hier spreekt. Van dat vaste punt strekt zich zijn gezicht uit over geheel de nieuwe bedeeeling tot aan het verre einde. Hij tuurt en blikte de toekomst in, tot hij ook het heerlijke rijk des vredes van Immanuel ons in aardsche en algemeene trekken teekenen kan. Maar van tijdsorde is er geen sprake. Het verschil tusschen de eerste en de tweede komst van Christus wordt niet aangeroerd. Dat er eeuwen zullen verlopen, eer dat het rijsje uit den afgehouden tronk van Isai in Zijn voltooide rijk des vredes zal zijn ingegaan, wordt door den profeet niet gezien, wordt althans met geen letter beschreven. Niet zoozeer hoe en wanneer deze dingen zullen geschieden, was voor den profeet en voor het volk van gewicht om te verstaan, maar dat ze zeker zouden geschieden en dat de komst van het heerlijke rijk onafscheidelijk verbonden was aan den afgehouden tronk van Jesse, dat moest Gods volk weten. Want straks zou de stamboom van David metterdaad worden afgehouden. En aan dien stamboom waren de beloften Gods verbonden. Met het vergaan van dien stamboom verging ook de hope van Gods volk. Als er dus straks uit natuurlijk oogpunt geen hoop meer scheen en het zeer donker werd in Israels geschiedenis, als het geneigd zou zijn, om schier in wanhoop te staren op den afgehouden tronk van Isai, zou het licht der profetie het geloofsoog moeten verhelderen en Gods volk in de verwachting moeten doen leven, dat nu juist spoedig verlossing zou dagen. Daarom wordt geheel de verlossing van Israel tot aan de eeuwigheid toe eenvoudig verbonden aan de eerste komst van den Messias en van het onderscheid in tijd tusschen die eerste komst en de tweede, en van al hetgeen nog geschieden moet na de eerste komst van den Heiland, eer Zijn koninkrijk voltooid kan worden, wordt eenvoudig niet gerept.

Wie geen oog heeft voor dit perspectief in de profetie, kan haar niet verstaan, en zal ook geen raad weten met hetgeen de profeet thans laat volgen: "Want het zal geschieden te dienzelven dage, dat de Heidenen naar den Wortel van Isai, die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijne rust zal heerlijk zijn. Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten andere maal Zijne hand aanleggen zal om

weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte en van Pathros, en van Moorenland en van Elam, en van Sinear, en van Hamath en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de Heidenen en Hij zal de verdrevenen van Israel verzamelen, en de verstrooiden van Juda vergaderen van de vier einden der aarde." De vraag, welke dag hier bedoeld wordt, kan, als we het verband voor de aandacht houden, niet moeilijk te beantwoorden zijn. In de eerste plaats wordt er in deze verzen een reden opgegeven voor hetgeen in het voorafgaande was gezegd van de heerlijkheid van het rijk des vredes, en wel met name voor het laatste gedeelte van het 9de vers, waar gezegd was, dat de aarde vol zou zijn van de kennis des Heeren. De vraag, hoe dit alles zou geschieden, hoe de aarde vol zou worden van de kennis des Heeren, wordt hier dus beantwoord. De Heere zal uit Jood en Heiden Zijn volk vergaderen in den dag, dien de profeet op het oog heeft. Zoo zal de aarde vol worden van de kennis des Heeren. In de tweede plaats is ook duidelijk, dat hier beide malen denzelfden dag bedoeld wordt. Als we aannemen, dat in het 10de vers sprake is van de bekeering der Heidenen en in het 11de van de wederverzameling van de Joden, terwijl in het 12de beiden worden genoemd, dan is het meer dan duidelijk, dat Jood en Heiden op één en denzelfden dag worden vergaderd en dat de uitkomst daarvan zal zijn, dat de aarde vol zal worden van de kennis des Heeren. Er is dus geen onderscheid in tijd; niet een dag voor de verzameling der Heidenen en een andere dag voor de vergadering der Joden. Dit alles zal plaats hebben *te dien dag*. Ook is wel duidelijk, dat in dit verband het woord *dag* figuurlijke beteekenis heeft, niet is te verstaan als een dag, die door avond en morgen wordt bepaald. Als we nu het verband nagaan en we vragen, wanneer die dag, waarvan de profeet hier spreekt zal zijn, dan kan er ook geen kwestie van bestaan, of de profeet heeft op het oog heel den dag van de nieuwe bedeeeling. Hij heeft in het verband een dag beschreven, die zijn aanvang nam in het opkomen van het rijtje uit den afgehouden tronk van Isai en die zijn afsluiting vond in het voltooide rijk van den Messias. Het is dus de dag der nieuwe bedeeeling. In dezen dag wordt Gods volk vergaderd uit Jood en Heiden tot één volk totdat de Heere wederkomt om Zijn rijk in heerlijkheid te openbaren en te bevestigen tot in eeuwigheid.

En dan is het duidelijk, dat *in dien dag* Jood en Heiden geen twee volken, doch slechts één volk zullen vormen. De Wortel van Isai zal worden geplant als een banier der volken. Een banier is een teeken, waarom een volk zich schaart, een teeken, waaronder een leger optrekt ten strijde. Daarin ligt uitgedrukt de eenheid van het volk, dat zich om die banier schaart, hunne saamhoorigheid, vooral tegenover den vijand. Daarin ligt ook uitgedrukt, dat zij, die zich om die banier scharen een eed van trouw zwoeren aan Hem, Die hun Koning is en onder Wien ze optrekken ten

strijde, Wiens strijd ze strijden. Het is een teeken van Gods Verbond in de wereld, het ensigne van Gods partij in het midden der wereld. Zoo zal Christus worden gesteld in het midden der wereld. De volken, de Heidenen zullen naar Hem vragen, zullen zich om Hem vergaderen en zullen Hem erkennen als de banier, waaronder ze optrekken ten strijde in de zaak van Gods Verbond in de wereld. In de oude bedeeeling was dit anders. Alleen zij, die uit Abraham waren ook naar het vleesch schaarden zich om de banier Davids. Dat kon toen niet anders. Maar door Zijn lijden en verheerlijking heen wordt Christus gesteld tot een banier der volken, en door de genade des Heiligen Geestes vragen alle volken naar Hem, scharen ze zich rondom Hem, om den strijd van Gods zake in de wereld te strijden onder Hem. Maar dat is niet al. Neen, voor des profeten blik ligt in dien dag het oude Israel verstrooid en verdreven onder de volkeren. Ook dat wordt wederom vergaderd. De Heere zal nogmaals Zijne hand aanleggen om weder te verwerven de overgeblevenen Zijns volks en ze zullen zich scharen om diezelfde banier. Dit laatste wordt in den tekst niet met zoovele woorden gezegd, maar het ligt wel in den aard der zaak. Geheel het verband laat geen andere uitlegging toe, dan dat het volk des Heeren uit Jood en Heiden zal worden verzameld, om zich om de ééne banier van den Wortel Isai's te scharen en den strijd des Heeren te strijden. Het zal ééne banier zijn en één leger, één Koning en één volk, ééne kudde en een Herder.

Zoo beschouwd nu blijft er niets over in den tekst, waarop we een theorie van een aparte toekomst voor het Jodendom zouden kunnen bouwen. Zelfs ligt er in den tekst niets, dat ons aanleiding zou kunnen geven, om aan te nemen, dat de bekeering der Heidenen en die der Joden in tijdsorde elkander zullen opvolgen, zoodat er in de toekomst, als eerst de volheid der Heidenen zal zijn ingegaan, nog een groote Jodenbekeering zou plaats hebben. Het wordt eenvoudig alles geteekend als plaats hebbende in denzelfden dag. En dit voor de aandacht houdende is het ook niet moeilijk om het overige van het hoofdstuk te verstaan. Zonder voor de noodzakelijkheid te staan, om het voor te stellen alsof in de toekomst de Jood weer in den letterlijken zin den Filistijn op den schouder zal springen en aan Edom en Moab weer zijne handen zal slaan, kunnen we verklaren, dat Jesaja hier Gods volk in de nieuwe bedeeeling vergaderd ziet om de ééne banier van den Wortel van Isai in het beeld van de historische toestanden van zijn eigen dag. Hij beschrijft hunne verzameling en hun strijd tegen de vijanden des Heeren, die dan een geestelijke zal zijn, in termen ontleend aan zijn eigen tijd. En deze vergadering en verwerking, deze worsteling en strijd onder de banier van Isai's Wortel, het zal alles uitloopen op het eindelijke vredesrijk, waarin de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren en men nergens meer leed zal doen op den ganschen berg van Gods heiligheid.

H. H.

THREE MORE "SIMPLE PROOFS" *

The second "simple proof" for the premillennial coming of the Lord quoted and appropriated by Rev. H. Bultema in the first number of *Grace and Glory*, runs as follows: "When our Lord returns He will destroy Antichrist whose work is on this side of the millennium, II Thess. 2:8. If so, His coming must be PRE." The reader will notice that also this second "conclusive proof" attempts to convince us by a syllogistic form of reasoning. The proof consists of two premises and a conclusion. Thus:

A. The Lord will destroy Antichrist at His coming.

B. The work of Antichrist is before the millennium.

C. Hence, the coming of the Lord is before the millennium.

It will be evident to our readers, that the conclusion is true if the propositions A and B are true. The conclusion surely is binding, providing the two premises can be proven.

Now as far as we are concerned, it is especially the second statement, the proposition under B that requires Scriptural proof. The first assertion, under A, we accept. We, too, believe that the Lord will destroy Antichrist at His coming. The whole argument hinges on the second proposition. If it is true, we grant the writer that the coming of the Lord must be Pre.

Does he furnish proof for statement B?

He quotes II Thess. 2:8: "And then shall that wicked one be revealed, whom the Lord shall consume with the spirit of His mouth, and shall destroy with the brightness of His coming."

What proof, if any, is there in this text? It establishes that the first proposition is true, the one under A. For it teaches that the Lord shall destroy Antichrist at His coming. But we need no proof for this statement in order to convince us that the Lord's coming shall be Pre. What we needed is proof for the second proposition. We, too, believe, as we stated, that by the coming of Christ the power of Antichrist shall be destroyed. Many passages of Scripture will prove the truth of this view. But we need more. The writer needs more. He did not mean to prove that the Lord's coming would be before the destruction of Antichrist, but that He would come before the millennium. To accomplish this he must needs prove that the work of Antichrist will be before the millennium, or to put it in plainer terms, he must show us, that a millennium will follow the work of Antichrist and his destruction at the coming of the Lord.

This he does not do.

The second proposition he does not prove. There is not an item of proof in the text, that a millennium will follow the destruction of Antichrist. Still more, there is not an item of proof for such a view in the entire chapter from which the text is taken. The

apostle mentions no millennium at all. Nay, still more disconcerting for the writer of these simple proofs it must be, that there is no mention of a millennium in the entire epistle in which the text quoted occurs.

Hence, this simple proof is no proof.

What is the mistake of the writer who imagined that things were so simple? This, that he knew of only two possible views: the Post-millennial and the Premillennial view of Christ's coming. If you examine his argument you will agree that you can recast it in the following form:

A. The Lord will destroy Antichrist at His coming.

B. Hence, the coming of the Lord cannot be Post, for Antichrist will not do his work after or during the millennium.

C. Christ's coming must be Pre.

Now, this is a serious mistake. For there is the A-millennial conception. It is ours. We believe in no millennium at all. We believe that Christ will come to establish His kingdom of eternal glory. And if you take into consideration this third possible view, this second simple proof is without force. It is enervated. We could express our view in this form:

A. The Lord will destroy Antichrist at His coming.

B. Antichrist will be destroyed immediately before the establishment of the eternal kingdom of glory.

C. Hence, the coming of Christ will be A-millennial. There will be no intervening millennium. The eternal state will be inaugurated with His coming.

The third "simple proof" suffers the same fate the moment you analyze it. It is given as follows: "Our Lord's return to this earth with His people will come immediately after the Great Tribulation, which is to take place before millennium, Matt. 24:29-31. If so His coming must be Pre."

Again, we have here the same syllogistic form of reasoning as in the preceding proofs. You can present this third proof in the following way:

A. The Lord will come immediately after the Great Tribulation.

B. The Great Tribulation is before the millennium.

C. Hence, the Lord's coming is before the millennium.

Also with regard to this syllogism we remark, that the conclusion is evidently binding, providing the two premises A and B are true. And again we state that we have no dispute with the writer about the first proposition. We, too, believe that there will be a great tribulation, in which no flesh would be saved and even the very elect would be deceived if it were not that the days would be shortened. And we, too, believe that this great tribulation will terminate in the coming of the Lord. Upon the scene of this terrible tribulation, we believe, the Lord will come, to destroy the enemy, to deliver His people and take them with Him. But what must be proven in this argument is, that the

great tribulation of those days will be before the millennium, or to express it more correctly, that a millennium will follow that great tribulation and the coming of the Lord. The second proposition, the one under B requires proof.

Does the writer furnish this required proof? Again, he quotes from Scripture. The passage he refers to reads as follows: "Immediately after the tribulation of those days shall the sun be darkened, and the moon shall not give her light, and the stars shall fall from heaven, and the powers of the heavens shall be shaken: And then shall appear the sign of the Son of man in heaven: and then shall all the tribes of the earth mourn, and they shall see the Son of man coming in the clouds of heaven with power and glory. And he shall send his angels with a great sound of a trumpet, and they shall gather together his elect from the four winds, from one end of heaven to the other."

It is plain that the writer's first proposition is proved in this text, for it tells us of the coming of the Lord immediately after the great tribulation of those days. But we needed no proof for this first statement. There is no doubt in our mind about it.

But how about the second proposition that needed all the proof? If there is anything in the text with regard to it, it rather disproves it. The whole description of the darkening of the sun and moon and of the falling of the stars from heaven, and of the gathering of the elect from the four winds of heaven, shows us plainly, that here we have a picture in a few words of the end of the world. That coming of the Lord will not be followed by a millennium on the earth, but by the new heavens and the new earth and the eternal kingdom of glory. It pictures the end of all earthly things.

And really the same mistake that lies at the bottom of the preceding arguments is also evident here: the writer argues, that if the coming of the Lord is not Post it must be Pre. We may recast his argument as follows:

A. The Lord will come immediately after the great tribulation.

B. The great tribulation will not be Post-millennial.

C. Hence, it and the coming of the Lord must be Pre.

But we believe in neither Pre nor Post but in A. And from the A-millennial viewpoint we may present the argument as follows:

A. The Lord will come immediately after the great tribulation.

B. That great tribulation will be immediately before the end of the world.

C. Hence, the coming of the Lord will be A-millennial, for no earthly kingdom will be established after the destruction of all earthly things.

And let the reader judge whether our B, or the B of the writer of the simple proofs is supported by the text in Matt. 24:29-31.

This third "simple proof" is no proof at all.

The fourth proof is weaker than the preceding if this is possible. It is the following: "The church is called to suffer with her Lord, John 15:19-21, and this will continue until she is taken out, II Thess. 1:7-10, before the millennium. If so, His coming must be Pre."

There is, in the first place, a view expressed here, which has nothing to do with the argument as such, but to which we must call the attention of our readers, because we consider it unscriptural and deceiving. The view we refer to is that the faithful of the Church will not suffer in the great tribulation immediately before the coming of the Lord. The Church will suffer, indeed, all through this dispensation. But they that are watching and expecting the coming of the Lord, will be taken out before the period of the Great Tribulation in the days of Antichrist. The Lord will take them out in the rapture and they shall be with the Lord in the air, while the rest of the elect shall be in the Great Tribulation. Now, this view we consider, first of all, is thoroughly unbiblical. Just read Matt. 24:14-31 and see for yourselves, whether the Lord intends to make any distinction between those that shall be in the great tribulation of those days and those that shall not. The same is true of Mark 13:9-27. And again the same impression is given in Luke 21:8 ff. In the second place, this view is unworthy of the Christian because the Word of God always presents it as a cause of joy and glory that the Church may suffer with the Lord, never as the result of unfaithfulness. And in the third place, the view is deceiving and dangerous, because it would leave the faithful people of God unprepared for the day of tribulation. The Lord forewarned His people of the days of tribulation, because they must be prepared and not deceived. They must put on the whole armour of God and be able to stand in the evil day. But the Premillennialist assures the faithful people of God that they need not expect to be in that terrible tribulation, for the Lord shall take them out of the world just before those awful days and they shall safely be with Him in the air while Antichrist accomplishes his dreadful work and fills the measure of iniquity. Hence, we hold that Scripture teaches nothing of the kind. We do not believe in this rapture.

But even apart from this error, the argument does not hold. Again it would convince us by means of a syllogism, as follows:

A. The suffering of the Church will end in the rapture.

B. This rapture is before the millennium.

C. Hence, the coming of the Lord will be Premillennial.

Also here it is true, that even from the writer's point of view the force of the argument depends entirely on proposition B. Even though we do not believe in the rapture to take place some time before the coming of the Lord, the argument itself depends on the question, whether there will be a millennium shortly

after this rapture. This the writer proposes to prove by the text from II Thess. 1:7-10: "And to you who are troubled rest with us, when the Lord Jesus shall be revealed from heaven with his mighty angels, in flaming fire taking vengeance on them that know not God, and that obey not the gospel of our Lord Jesus Christ: who shall be punished with everlasting destruction from the presence of the Lord, and from the glory of his power: when he shall come to be glorified in his saints, and to be admired in all them that believe (because our testimony among you was believed) in that day."

Is there any proof here for the proposition that a millennium shall follow the rapture? We answer that there is neither any mention of a rapture, nor of a millennium. Also here the apostle simply speaks of the coming of the Lord at the end of this dispensation, and this coming will be final. After this coming there will be no millennium, but simply the eternal state of glory in the perfected covenant and kingdom. And again, also in this fourth so-called simple proof, the writer makes the same mistake, namely, of not taking into consideration the possibility of an A-millennial view. Also here his argument is essentially this:

A. The coming of the Lord will be shortly after the rapture.

B. The rapture is not Post-millennial.

C. The coming of the Lord cannot be Post and must be Pre.

Now leave out your millennium altogether, as does the A-millennial conception and the stringency of the argument is gone. You then might state the matter as follows:

A. When the Lord comes He will take His saints into eternal glory.

B. This glorification of the saints will mark the inauguration of the heavenly and eternal kingdom.

C. Hence, Christ's coming will be A-millennial.

But, surely, proof is lacking and lacking absolutely thus far. The matter is not as simple as the writer and Rev. Bultema who quotes him would have us believe.

Neither are we perched on the fence between Premillennialism and Post-millennialism, as Rev. Bultema wrongly pictured us. And he does not have to be afraid that we will fall off and hurt ourselves badly, so that he will have to feel sorry for us.

And Rev. Bultema, who hails from the Reformed Churches and is acquainted with the A-millennial view, ought to know better than to present the matter as quite so simple.

H. H.

*) A friend brought us a written quotation from some issue of "De Bereer," in which Rev. Bultema presents us as having, in some fox-like way and with a fox-like purpose, requested and attempted deliberately to have a part in his, the Rev. Bultema's, trial, a few years ago. I would like to know when and in what way we made ourselves guilty of such a thing. If I am actually

guilty I promise to apologize even at this late date. But I do not recollect anything of what Rev. Bultema writes to be the truth. Hence, I shall have to ask him for an explanation of his statement with proof of my guilt. As the case stands now, I must most positively deny the truth of Rev. Bultema's allegations and indictments. And if he is unable to comply with my request for explanation and proper proof, I must ask him to correct his false statements. — H. H.

ONS BLAD

V

De eerste jaarvergadering der R. F. P. A. werd gehouden den 22sten Sept. 1925 in een der vergaderlokalen der destijds ons toebehoorende, *oude*, Eastern Ave. Chr. Geref. kerk.

Bestuursverkiezing, die bestuursverandering bracht, "speeches" by onze redacteurs, betaling der contributies, waren de werkzaamheden voor dien avond.

Meerdereren sloten zich aan en de vereeniging breidde zich met negen en vijftig uit.

Er gingen stemmen op voor meer leesmateriaal en de wensch werd geuit om de S. B. tweemaal per maand te doen verschijnen. Reeds was deze zaak door het bestuur besproken op zijne vergaderingen gedurende den zomer van 1925. Vooral Ds. H. D. gevoelde zich, op de bestuursvergaderingen, telkens weer gedrongen om dit onderwerp te berde te brengen. We kregen weleens den indruk alsof voor "onze beweging" hiermede alles op het spel stond. Indien we het niet direct deden, nogaleer het eerste jaar was verstreken, dan zouden de gevolgen niet uitblijven, zoo sprak men. In dezen liet hij (H. D.) zich niet zien van "zijn besten kant." Het moest, het zou gebeuren, wie niet wilde zooals hij het zich voorstelde kon er van opaan, dat hij het mikpunt werd van allerlei steken. En of ge nu al inbracht dat we toch niet te overhaastig moesten werken, dat we toch ook rekening moesten houden met de vereeniging, die het blad financieel steunde, dat we moesten wachten totdat we iets *officieels* hadden van de "Editorial Staff," het hielp alles niets. Wie niet meeging en deed gelijk hem bevolen werd, werd uitgekreten voor een "power behind the throne." In heel eenvoudige taal beteekende dit, dat de troon Ds. H. H. was en de eigenlijke ophitsers, die hem opwarmden, waren voornamelijk twee leden der Publ. Comm.

Verstaan hebben we het nooit waarom er zooveel haast gemaakt werd voor de twee-maandelijksche verschijning van de S. B. Plaatsen we de feiten naast elkander echter en werd het ons gegund eens hardop te denken dan spreken de feiten voldoende en zoudt ge heel gemakkelijk een oorzaak kunnen vinden voor het drijven van wat we schreven. Maar hardop denken gaat niet, want dan komt ge ook nog bij het beoordeelen van motieven uit.

Het werd ons wel duidelijk dat "all was not well in Denmark."

Onaangenaamheden van denzelfden aard deden

zich voor. Het gebeurde wel eens, mede omdat onze mannen tot over de ooren in het werk zaten, dat enkele onzer proef lazen; geen aangenaam, maar daarom toch wel een noodzakelijk werk. Sommige, der z.g.n. *vrienden*, die gaarne leiding wilden geven en zeer gaarne een groote en voorname plaats in ons kerkelijke zonnetje wenschten in te nemen, verklaarden dat dit proeflezen hierin bestond: We beoordeelden de stukken der schrijvers, spraken het laatste woord over wat *wel* en wat *niet* geplaatst moest worden, een eer die menig proeflezer zou doen watertanden. Een verkeerde geest kwam *toen* alreeds tot openbaring en sloop onze gelederen binnen. Als er ooit "powers behind the throne" zijn geweest, en daar twijfelt toch zeker niemand meer aan, dan, ge kunt er van opaan, waren dezen gemakkelijk aan te wijzen. Het geleeke er ook in onzen kring wel wat op, dat "the spoils belong to the victor." Ge hebt dat wel meer in soortgelijke bewegingen als de onze, dat enkele menschen zich schier willen uitsloven voor personen, ook al begrijpen ze van hetgeen waar het eigenlijk omgaat zoo goed als niets. Dan geschiedt het nog wel onder de vlag van te strijden voor een beginsel (allervreemdste), maar de wijze van strijden en het latere wegloopen zijn de beste commentaar op al zulk gedoe; de vlag dekt de lading niet. Het is trouwens wel opmerkelijk, dat zulk soort van strijden altijd weer gepaard gaat met minder edele middelen; complotten des nachts waar men wellicht advies inwint en door verregaande brutaliteit in den vorm van een telegram dat men zendt aan een vergadering waar men niets mee uitstaande heeft. Maar er zijn nu eenmaal menschen die in de gedachte leven, dat ze anderen zoo maar eventjes kunnen overbluffen. En gaat dat niet, welnu, dan maar wegloopen.

Het bestuur haastte zich echter langzaam en wachtte zijn tijd af. Het is wel mooi als men om meer vraagt, vooral voor schrijvers die geregeld iets te voorschijn brengen, maar de kwestie was: Zal het wel kunnen? Hierbij komt dan nog, dat waar ge bestuurslid zijnde anderer geld mede moet beheeren, ge gevoelt dat uitgave nooit mag geschieden tenzij dat ge van het nut er van overtuigd zijt. En vooral met het oog op het feit, dat de S. B. voor een te lage prijs werd uitgegeven, waren de bestuursleden, de meesten hunner althans, van oordeel, dat een te groote sprong niet raadzaam was. Ge kunt er van opaan, dat wanneer onze lezers gevraagd werden: Zoudt ge de S. B. niet liever iedere week zien verschijnen? Het antwoord zeer zeker ja zou zijn. We verwachten zulk een antwoord van al onze menschen. En nu is het waar, financieel althans, behoefde dit geen bezwaar te zijn, maar het is ook waar dat nu tenminste en voor een langen tijd het wel tot de onmogelijkheden zal behooren aler er sprake van kan zijn. De redacteurs hebben meer dan genoeg om iedere twee weken klaar te zijn.

Persoonlijk zagen we liever dat de S. B. terug werd gebracht op de maandelijksche uitgave. Dan zou er wel plaats zijn voor een eigen kerkelijk orgaan, waarin en waaraan meerdere zouden kunnen schrijven en ver-

bonden zijn. Aanstonds toch zullen er, zoo de Heere wil, een zestal onzer studenten klaar zijn voor de gemeenten en mogen we er zeker op rekenen, dat sommigen althans, iets zullen schrijven. Terwijl in zulk een kerkbode ook allerlei nieuws uit de gemeenten kon geplaatst worden.

Misschien daar later iets over.

Het bestuur nam dan ook de zaak in één zijner vergaderingen in bespreking en besloot met het oog op de alreeds genoemde moeilijkheden, het vele werk der redactie, "over te gaan tot het uitgeven van een 'Semi-monthly' wanneer het zou blijken dat het mogelijk was." In den vorm van een voorstel bracht het bestuur de vraag voor de ledenvergadering van 26 Maart 1926, gehouden in de basement van Ds. H. D.'s nieuw kerkgebouw. Echter met dien verstande, dat het de goedkeuring der "Editorial Staff" in zijn geheel zou wegdragen.

De vereeniging besloot: "Dat zij zich verantwoordelijk stelde voor de extra onkosten die aan een tweemaandelijksche uitgave waren verbonden." (Notulen der ledenvergadering, 26 Maart 1926.)

Namens de "Editorial Staff," bij monde van Mr. G. Van Beek, was op een vroeger gehouden bestuursvergadering gerapporteerd: "De schrijvers dachten om bij den eersten April 1926 gereed te zijn met hun stukken om aan den wensch der vergadering gevolg te kunnen geven, het blad tweemaal te doen verschijnen." (Notulen bestuursverg. 16 Febr. 1926.)

We gingen er op vooruit.

In plaats van twee en dertig zouden de lezers in het vervolg acht en veertig bladzijden druks ontvangen. De Publ. Comm. plaatste een kennisgeving in de S. B. meldende: dat ons blad van nu af aan tweemaal per maand zou verschijnen; dat zij, die alreeds lezers waren, het blad voor denzelfden prijs ontvingen voor hunne jaargang; dat echter van nu af aan voor nieuwe lezers de prijs twee en een halve dollar zou bedragen; en dat al de lezers vriendelijk werden verzocht om, zij het dan vrijwillig, het abonnementsgeld te verhoogen tot op den prijs door de genoemde Comm. bepaald.

Aan dit verzoek werd gehoor gegeven, zelfs zoo, dat we van een der sterkste tegenstanders, die nog wel op de Synode van '24 een protest had ingediend tegen Ds. H. H., een briefje ontvingen inhoudende een dollar en vervolgens dat "hij al lang van oordeel was geweest, dat voor een dollar en een half ons blad niet kon worden uitgegeven en ook *hij* ons in dezen wenschte te helpen."

Dat was heel leuk.

Was het de bedoeling om alreeds in April de beloofde uitgave te doen verschijnen, het kon niet eerder dan in de maand van Mei geschieden vanwege het niet gereed zijn der schrijvers.

De prijs van onze "Semi-monthly" voor 1500 exemplaren bedroeg een weinig meer dan \$2,500.00 (*) per jaar. Een Grand Rapids Ptg. Co. werd het werk opgedragen, zijnde de laagste inschrijfster. Door collecten, gehouden op "Field Days," Mannen-, Vrouwen-

en Meisjesverenigingen, en door collecten in onze gemeenten op feestdagen hielden we, financieel, het hoofd boven water. Een enkele maal gebeurde het wel eens, dat we den bodem onzer kas zagen, — maar platzak zijn we nooit geweest.

Hoe zou het ook kunnen?

De schrijvers zorgden voor goede spijze, wat we ook wel nodig hadden, omdat we die al zoolang hadden moeten missen. Hierbij gaf ons blad nogal wat variatie, van eentonigheid kon het niet worden beschuldigd. We hadden vijf geregelde schrijvers en de zesde was op komst. Reeds had laatstgenoemde, toen *onze* Candidaat R. J. Danhof, enkele artikelen geschreven: "The Leaf," "Roots" en zijn journalisten loopbaan onder ons beëindigd met "Polygamy in Old Testament Times." Nu, deze broeder had er den tijd voor anders. Hij was bij ons. e.g. onze kerken, aangesteld om overal rond te preeken, zoolang een beroep uitbleef. Kreeg een wachtgeld, als Candidaat, van den niet te versmaden som van \$2,000.00 per jaar, plus vrij reizen. (Dat Candidaatschap betaalde *wel*.) De man kwam in onmin met *onze* kerkelijke autoriteiten, bedankte voor zijn Candidaat zijn, herriep hetgeen hij eens geloofde, teekende de Drie Punten en ging vervolgens verder studeeren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, Nederland. Dat was de eerste der vooraanstaanden die ons verliet, later gevolgd door zijn broeder B. J. Danhof en oom Ds. H. Danhof.

Het ging er met ons Vaandel evenwel goed om.

Het blad kwam geregeld uit en bracht ons wat we ter voorlichting nodig hadden.

Wel schreef Ds. H. D. kort geleden in zijn *Weekly Bulletin* het tegenovergestelde: "Ons blad (de S. B., W. V.) heeft ons slechts in zeer geringe mate mogen dienen voor de ontwikkeling onzer overtuiging en van de beginselen, die we liefhebben," en dat: "Deze teurstelling is groot; want het was historisch bepaaldelijk de publicatie van 'THE STANDARD BEARER', waarom men ons uitwierp," maar begrijpen en te rijmen valt deze, niet diepzinnige, maar wel geheimzinnige taal, zeker niet (W. V.). Hem was de grootste plaats en taak toevertrouwd in ons blad. En ook op onze School, nu door hem smalend schooltje genoemd (W. V.). Hem was het terrein toegewezen van "The Conception of Things" en Zijn Eerwaarde kan zich nu wel aanstellen alsof *hij* aan zijn verwachtingen beantwoordde en zelfs zeer geheimzinnig in zijn *Bulletin* neerpennen: "Ook was de uitvoering van dat blad goed. En zulks mag o. i. ook worden gezegd van den inhoud en den vorm van de leidende hoofdartikelen."

Nu, dan bleef er toch zeker niemand meer over dan neef Ben, Ds. G. M. O. en Mr. G. V. B. Dat is, dat moet het wel wezen, beneden uwe waardigheid, om *uw* volk zulke kool voor te zetten. Juist omdat *gij* in de gelegenheid waart om leiding te geven, past het u niet om zulke tegenstrijdigheden als bij afwisseling neer te schrijven.

Of is 't misschien zóó, dat ge u zelf er bij insluit wanneer ge de opmerking maakt: "Ons blad heeft ons

slechts in zeer geringe mate mogen dienen voor de ontwikkeling onzer beginselen, die we liefhebben," dat ge meendet aan het begin uwer artikelen in THE STANDARD BEARER uzelf te zullen overtreffen? Dat gebeurt niet zoo gemakkelijk. Wellicht wat minder "familie-ziekte" had u zekerlijk bewaard voor hetgeen waar ge u nu in te buiten gaat. Minder geheimzinnig en meer recht door zee past ook den Evangeliedienaar.

We ergeren ons aan zulke dingen te meer waar vroeger alles zoo glorieus werd opgegeven en in persoonlijk gesprek en in, wat ge nu althans, "Schooltje" noemt en te midden van vele broederen.

Maar ons Vaandel verscheen geregeld. Wel zou het niet lang duren of juist zij die voor de twee-maandelijksche uitgave zich zoo druk hadden gemaakt lieten ons als vereniging en als kerkengroep in den steek. Het was een *eigenaardige* samenloop der omstandigheden, dat kort hierop nog slechts twee der schrijvers overbleven. Misschien was het bij hen allen wel een tegenvallertje; we hadden ons meer voorgesteld. Wel, aan verbeelding ontbrak het niet, een *dier* schrijvers ging zelfs zoo ver door ons volk wijs te maken: THE STANDARD BEARER verschijnt niet meer, want *wij* zijn er mede opgehouden; *wij* hebben bedankt.

Het was echter meer een wensch dan werkelijkheid. De S. B. ging er evengoed om door.

W. V.

*) Deze som is zeker abuis. — H. H.

IN MEMORIAM

Den 15den April overleed, zacht en kalm, na een langdurig lijden, mijn geliefden Echtgenoot,

JAN BAKKER,

in den ouderdom van ruim 60 jaar.

Zijn vast geloof in zijn Heer en Heiland lenigt mijne smart.

Mrs. J. Bakker—Pastoor.

Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Den 14en Maart behaagde het den Heere om tot Zich te nemen onze geliefde vrouw en moeder,

MRS. P. VISSER,

in den ouderdom van 64 jaren.

Haar Heiland vertroostte haar in het lijden en was haar in het sterven nabij.

Vertrooste Hij ons in dit verlies met Zijne nabijheid.

Mr. Pier Visser

Rev. en Mrs. J. Paauw

Mr. en Mrs. C. Van Zanten

Mr. en Mrs. S. Paauw

Mr. en Mrs. Edw. Huizenga

Mr. en Mrs. H. Meulenberg

Mr. en Mrs. D. Pastoor

En 16 kleinkinderen.

OBJECTIONS TO THE SPIRIT OF OUR AGE

A first glance at the heading of this article will undoubtedly be the cause for the reader to cast it aside. It may appear as if this article might contain nothing but an expression of the most profound pessimism, gloom and bold asceticism. We may, however, at the very start assure the reader that the author does not consider himself to be a victim of either of these maladies. Especially, if by a pessimist is meant one who complains of everything as being for the worst. And yet, to be honest, this topic is born from the fact that the author desires to face the realities of life as they appear to him. It is the purpose of these articles, therefore, to reflect on these realities, and to face them in order to note our obligation amidst all this conglomeration of malid notions and evil contentions. However, these articles are not to be a mere enumeration of old taboos, or of burdensome instructions, or of moral conventions, or of cramping orthodoxies. We will attempt to be constructive in dealing with the objections as such. But it is impossible to be constructive if you have avoided to take note of that which is destructive and dangerous. It is, therefore, but reasonable to destroy the rubbish, and that which is a menace before any constructive work can be accomplished. We may say for the consolation of those who expect these articles to be filled with cheer and exuberant optimism as to the future, that their expectations will not be satisfied. We are no post-millennialists, and we cannot see very great hopes in anticipating anything worthwhile thru' the effect of "common grace"; a thing absurd in itself.

It is very proper before submerging into the subject, that we should define our terms. The term "objection" is derived from the Latin verb: "obiacere," which in turn is a composition of the infinitive "iacere" and the prefix "ob." "Iacere" means: to hurl, to cast, to throw; and the prefix "ob" means: against, opposite. Taking the word in its compositive form, you have as the etymology of the word objection, to hurl in opposite direction, or to hurl against. It is therefore something which is detestable and contemptible. For only that which you detest you cast or throw away. An objection, therefore, is something, which finds no conformity with your world and life view; hence, it is in disharmony with your spiritual, moral, and social concepts. Now it is altogether true that those things which are not in conformity with your world and life view, are purely subjective. For it cannot be that two individuals, as far as the objections are concerned, have the same conception of the realities, or have the identical world and life view. It may be true that Christians may have like objections, but these can never be identical in character, and that is because there are no two individuals that think alike. Moreover, this would be incongruent with the organism of the church, inasmuch as it has been

God's will to cause such a beautiful variety of saints to be the stones for that marvelously beautiful temple, which is to complete the church of Jesus Christ. In this respect too: "Les idées marchent" (principles make a determined progress), is an undeniable truth. For the objection to the "Spirit of the Age" from the point of view of the worldly individual is antithetical to that of the Christian, to be sure.

But the fact that these objections are purely subjective, does not mean that they are therefore not real. They must be real, otherwise you must philosophy the reality of thought out of existence. An objection may not be public opinion, but that makes it therefore no less real.

It follows, that if the objections to the "Spirit of the Age" are to be worthy of any consideration at all, that the author must be thoroughly acquainted with the same "Spirit." This appears almost impossible, for we are not the source of truth. In the ultimate sense, therefore, no one is better judge of the "Spirit of the Age," than God alone. He only is able to search the inner, the deepest recesses of the heart. He with infinite wisdom scrutinizes every movement in the spiritual world. He knows; since He is God, and He alone is omniscient. If then this is true, and it is, we should immediately have to discontinue this article. But in as much as God has given us His revelation, and the "testimonium Spiritus Sancti" (the testimony of the Holy Spirit), we are to use as criterion, to weigh our objections, His revelation. With a spiritual eye we are able to discern, or at least should be, the truth from the untruth, the real from the supposed real, the rational from the sophisticated, etc., etc. Hence, our objections should be weighed in the balance of God's revelation, in order to put them in the light of truth. Our task is therefore not a hopeless one.

In defining our conception of the "Spirit of the Age," we certainly can be brief. We stated that an objection is a condition which manifests a disharmony with the spiritual, social and ethical concepts of an individual. That is, that outside of the individual there is something which causes his subjectivity to reset in such a way as to manifest his dislike or his displeasure toward that same object. The objection to be sure is subjective, but the cause for the objection *need not necessarily be that*. The "Spirit of the Age" is not an individual's — subjective — reaction. It is the cause for the reaction, but not the reaction itself. Besides, the "Spirit of the Age" is no mere world and life view; it is more than that. For to say that it is an individual's world and life view is preposterous. It may be the summation of various world and life views. Moreover, neither is the concept the "Spirit of the Age" identical to the concept "Public Opinion." It is more than all superficial notions of Public Opinion.

(To be continued)

A. C. BOERKOEL